

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/63/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1214214702
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Degmová Pospíšilová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1214214702.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a sudcov JUDr. Valérie Kleinovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcov: 1/ Z. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XX, U., 2/ R. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXX/XX, Y., obe zastúpené advokátskou kanceláriou advocatius s.r.o., IČO: 36 868 752, so sídlom Palackého 12, Bratislava, proti žalovaným: 1/ DPS financial consulting, s.r.o., IČO: 46 713 930, so sídlom Tamaškovičova 17/2742, Trnava, zastúpený advokátskou kanceláriou advoconsulting s.r.o., IČO: 47 253 428, so sídlom Tamaškovičova 17, Trnava, 2/ L. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. X, U., zastúpená JUDr. Borisom Štanglovičom, advokátom, so sídlom Jarmočná 2264/3, Šaľa, IČO: 42 426 189, 3/ DUPOS dražobná, spol. s r.o., IČO: 36 233 935, so sídlom Tamaškovičova 17, Trnava, zastúpený advokátskou kanceláriou advoconsulting s.r.o., IČO: 47 253 428, so sídlom Tamaškovičova 17, Trnava, o neplatnosť dobrovoľnej dražby, na odvolanie žalovaných 1/, 3/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 06. septembra 2021 č. k. 17C 150/2014-644 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovia 1/, 2/ majú proti žalovaným 1/, 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že dobrovoľná dražba vykonaná dňa 02.05.2014 žalovaným 3/ ako dražobnou spoločnosťou, osvedčená notárskou zápisnicou č. NZ 16703/2014, N 143/2014 (NCRIs 17056/2014) zo dňa 02.05.2014, spísaná JUDr. Petrom Opatovským, notárom so sídlom v Trnave ul. M. Sch. Trnavského 6, Trnava, ktorou boli vydražené nehnuteľnosti evidované Okresným úradom Bratislava, katastrálny odbor, nachádzajúce sa v katastrálnom území T., obec U., mestská časť T., okres U. Z., zapísané na liste vlastníctva č. XXXX ako byt. č. X-U., na X. nadzemnom podlaží bytového domu so súpisným číslom XXXXX ležiacom na pozemku CKN parc. č. XXXX/X, vchod U. XX, spoluvlastnícky podiel k spoločným častiam a zariadeniam bytového domu vo veľkosti 7123/960237 a nebytový priestor č. X-XX (garáž) na X. nadzemnom podlaží bytového domu so súpisným číslom XXXXX ležiacom na pozemku CKN parc. č. XXXX/X vo vchode U. X a spoluvlastnícky podiel k spoločným častiam a zariadeniam bytového domu vo veľkosti 2450/960237 v prospech žalovaného 2/ je neplatná. Taktiež žalobcom 1/, 2/ priznal voči žalovaným 1/ až 3/ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Vychádzal zo žaloby, ktorou sa takéhoto určenia domáhali pôvodne žalobcovia - manželia: Z. U. a D. U., skutkovo odôvodnenej tým, že dražba nehnuteľností, ktoré patrili do ich bezpodielového spoluvlastníctva, sa konala dňa 02.05.2014, príklepom licitátora nadobudla vlastnícke právo k nehnuteľnostiam žalovaná 2/. O predmetnej dražbe bola spísaná notárska zápisnica č. N 143/2014, Nz

16703/2014 zo dňa 02.05.2014. Dňa 19.12.2005 uzavreli žalobcovia s veriteľom OTP Banka Slovensko a.s. zmluvu o hypotekárnom úvere číslo XXX/XXXX/XXHu. Hypotekárny úver splácali pravidelne, a to až do času, keď sa im stala dopravná nehoda, po ktorej neboli ďalej schopní pokračovať v zárobkovej činnosti. Do polovice roka 2010 uhradili z úveru minimálne sumu 26.733,59 eur. Listom dňa 1.10.2010 vyhlásil veriteľ predčasnú splatnosť úveru a oznámil začatie výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou. V roku 2011 veriteľ postúpil pohľadávku na spoločnosť OTP Factoring Budapest, následne bola pohľadávka postúpená na spoločnosť OTP Faktor Slovensko s.r.o. (po zmene obchodného mena: OTP Faktoring Slovensko s.r.o.). Žalobcovia mali záujem úver splatiť, preto v roku 2011 rozdelili svoj byt na 2 bytové jednotky, a to na byt číslo XA a byt číslo XB, z ktorých byt číslo XA speňažili a kúpnu cenu 70 000 eur použili na splatenie časti dlhu z uzavretej zmluvy o úvere. Žalobcovia splácali úver mesačnými splátkami po 150 eur na účet postupníka, ktorý ich odvtedy nekontaktoval, a teda mali za to, že postupné splácanie dlhu je akceptované a predaj ich obydlija im nehrozí. V ďalšom období OTP Faktoring Slovensko s.r.o. postúpil pohľadávku na obchodnú spoločnosť DPS Financial consulting s.r.o., pričom v oznámení o postúpení pohľadávky uviedol výšku pohľadávky ku dňu postúpenia sumou 17.626,73 eur. Posledný v poradí veriteľ listom zo dňa 24.1.2014 oznámil žalobcom začatie výkonu záložného práva formou dobrovoľnej dražby s tým, že dobrovoľnú dražbu bude realizovať spoločnosť DUPOS dražobná spol. s r.o., a to napriek tomu, že žalobcovia sa snažili dobrovoľnej dražbe vyhnúť splnením zostávajúcej časti pohľadávky, pričom postupník v konečnom dôsledku nemal záujem hľadať prímenejšie formy splnenia pohľadávky ako výkon dobrovoľnej dražby.

3. Pôvodní žalobcovia mali za to, že výkon záložného práva bol v danom prípade realizovaný v rozpore s Občianskym zákonníkom (ďalej len „OZ“) v čase, keď právo vykonať záložné právo bolo už premlčané. Poukázali na ustanovenie § 151 I OZ, podľa ktorého predpokladom výkonu záložného práva je oznámenie o jeho začatí s tým, že OZ predpokladá doručenie jedného oznámenia o začatí výkonu záložného práva, a teda iba jeden moment začatia výkonu záložného práva. Žalobcovia poukázali na list zo dňa 1.10.2010, ktorým pôvodný veriteľ - OTP Banka Slovensko a.s. oznámil výkon záložného práva. Od tohto momentu začala vo vzťahu k vykonaniu záložného práva plynúť premlčacia doba 3 roky, uplynutím ktorej - v poslednom kvartáli roku 2013 podľa nich veriteľ aj akýkoľvek jeho postupník stratil nárok na výkon záložného práva. Námitku premlčania vzniesli v konaní ako dôvod neplatnosti dobrovoľnej dražby. Uviedli, že dražobník pri výkone dobrovoľnej dražby porušil ustanovenie § 21 ods. 2 zákona číslo 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách, keď v oznámení o dobrovoľnej dražbe zo dňa 27.3.2014 a tiež po oznámení výsledku dobrovoľnej dražby zo dňa 2.5.2014 uvádza v rozpore s ustanovením § 17 ods. 1 písm. 1) v spojení s § 21 ods. 2 až 6 zákona o dobrovoľných dražbách poučenie o možnosti napadnúť dobrovoľnú dražbu, a to konkrétne v časti: „toto právo zaniká, ak sa neuplatní do troch mesiacov odo dňa príklepu okrem prípadu, ak dôvody neplatnosti dražby súvisia so spáchaním trestného činu a zároveň ide o dražbu domu alebo bytu, v ktorom má predchádzajúci vlastník predmetu dražby v čase príklepu hlásený trvalý pobyt“. Žalobcovia poukázali na to, že takto koncipované poučenie je v priamom rozpore s § 21 ods. 2 druhá veta zákona číslo 527/2002 Z.z. V tomto prípade došlo tak priamo k rozporu postupu dražobníka so zákonom o dobrovoľných dražbách v citovaných ustanoveniach, čo samo osebe predstavuje dostatočný dôvod na určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby. Navrhovateľ dražby nepredložil dražobníkovi originál listu vlastníctva nie starší ako tri mesiace, čo považovali za ďalší dôvod na určenie dražby za neplatnú. Poukázali na to, že navrhovateľ dražby bol spriaznenou osobou s dražobníkom, keďže konateľ navrhovateľa dražby bol predtým konateľom dražobníka. Mali za zrejmé, že dražobník dražil pre seba, čím došlo k porušeniu aj ústavného práva na nezávislý tribunál v jeho relevantných analogických aplikačných súvislostiach, ktoré potvrdzuje aj rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky spisovej značky III. US 384/08, v rámci ktorého ústavný súd judikoval, že povinnosťou dražobníka je taktiež ochrana práv oboch účastníkov dražby, a teda nielen ochrana záujmov navrhovateľa dražby, ktorý je navyše v tomto prípade s vydražiteľom spriaznenou osobou. Konštatovali, že dražobník je osobou, ktorá má povinnosť chrániť majetkové práva tak veriteľa, ako aj vlastníka nehnuteľností, pretože rozsah ich práv je garantovaný článkom 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd.

4. Výkon záložného práva považovali žalobcovia za konanie v rozpore s dobrými mravmi, v rozpore s ústavným právom na obydlije a právom na súkromný život, keďže výkon záložného práva nebol v demokratickej spoločnosti a právnom štáte nevyhnutný a veriteľ sa mohol uspokojiť prímenejším spôsobom. V danom prípade rozpor s dobrými mravmi spočíval podľa nich v tom, že navrhovateľ dražby pri pohľadávke prevyšujúcej 17.000 eur pristúpil k dražbe bytu vo vlastníctve žalobcov, ktorého hodnota ako podľa znaleckého posudku číslo 43/2014 Z.. S. Ď. dosiahla 95.900 eur. Rozdiel medzi dlžnou

sumou a hodnotou ich majetku predstavoval takmer 80.000 eur, čím mali za daný extrémne hrubý nepomer medzi výškou dlhu a hodnotou predmetu zabezpečenia. Žalobcovia boli ochotní postupne splácať svoj dlh, boli ochotní predať aj svoj majetok, ani to im však nepomohlo, keďže navrhovateľ dražby sledoval cieľ vydražiť ich byť v hodnote takmer 100.000 eur. Takýto výkon záložného práva ich nielenže hrubo majetkovo poškodil, ale predovšetkým nelegitímne zasiahol do ich ústavného práva na obydlie, v dôsledku čoho prišli aj so svojou maloletou dcérou o jediné istotu, ktorá im v živote zostala a to strechu nad hlavou, hoci ako spotrebitelia navyše požívajú vyšší stupeň ochrany.

5. Žalovaní 1/, 2/, 3/ vo svojom písomnom vyjadrení nesúhlasili s argumentáciou žalobcov o tom, že by došlo k premlčaniu výkonu záložného práva, teda, že by v čase jeho realizácie bolo právo vykonať záložné právo už premlčané poukazujúc na ustanovenie § 100 ods. 2 druhá veta OZ, podľa ktorého záložné právo sa nepremlčuje skôr, než zabezpečená pohľadávka. Z uvedeného vyvodili, že pokiaľ nie je premlčaná pohľadávka zabezpečená záložným právom, nemôže sa premlčať ani samotné záložné právo. Uviedli, že aj v prípade premlčania pohľadávky za trvania záložného práva sa môže záložný veriteľ uspokojiť so speňažením zálohu aj z medzičasom premlčanej pohľadávky. Pokiaľ žalobcovia poukázali na ochranu spotrebiteľa, nestotožnili sa s týmto názorom majúci za to, že zmluva o hypotekárnom úvere zo dňa 19.12.2005 nie je spotrebiteľskou zmluvou a žalobcovia v tomto prípade nemôžu vystupovať v postavení spotrebiteľov. Zmluva o úvere sa totiž spravuje režimom Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“) v zmysle ustanovenia § 497 a nasledujúcich, čo je výslovne uvedené aj v texte samotnej zmluvy: „zmluvu uzatvárajú v zmysle ustanovenia § 497 a nasledujúcich ObZ číslo 513/1991 Zbierky zákonov v znení neskorších predpisov a Všeobecných obchodných podmienok OTP banky Slovensko a.s.“. Mali za to, že v prípade zmluvy o úvere ide o absolútny obchod, teda taký druh obchodného záväzkového vzťahu, ktorý sa za každých okolností spravuje režimom ObZ. Podľa zákona číslo 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, účinných v čase uzavretia zmluvy tento negatívne vymedzoval spotrebiteľský úver ako hypotekárny úver. Žalovaní ďalej poukázali na ustanovenie § 68 zákona číslo 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

6. Rozsudkom zo dňa 26.05.2016 č. k. 17C 150/2014-298 súd prvej inštancie žalobu žalobcov zamietol. Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcov tento rozsudok zrušil a vrátil na ďalšie konanie. Konštatoval, že súd prvej inštancie správne skutkovo ustálil, že veriteľ OTP Banka Slovensko, a.s. dňa 19.12.2005 uzatvorila so žalobcami Zmluvu o hypotekárnom úvere a Zmluvu o záložnom práve. Z dôvodu riadneho nesplácania dlhu žalobcami veriteľ vyhlásil dňa 01.10.2010 mimoriadnu splatnosť dlhu a žalobcom oznámil, že začne s výkonom záložného práva. Konštatoval aj to, že k začatiu záložného práva však po tomto oznámení nedošlo. Listom zo dňa 26.11.2013 oznámil nový veriteľ OTP Faktoring Slovensko, s.r.o. žalobcom postúpenie pohľadávky na žalovaného 1/. Žalovaný 1/ dňa 24.01.2014 oznámil žalobcom začatie výkonu záložného práva. Podľa uvedenej genézy, ako aj z rozhodovacej praxe bolo odvolaciemu súdu zrejmé, že postupca OTP Faktoring Slovensko, s. r. o. bol v poradí až tretím veriteľom relevantnej pohľadávky. Odvolaciemu súdu bolo tiež z jeho rozhodovacej činnosti známe, že OTP Banka Slovensko, a.s. predmetné pohľadávky zo zmlúv o hypotekárnom úvere postupovala na OTP Faktoring Budapešť. Žalobcom postúpenie pohľadávky, ktorá tvorila základ a právny dôvod relevantnej žalobcami napadnutej dobrovoľnej dražby, oznámil listom zo dňa 26.11.2013 v poradí až tretí veriteľ. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie vychádzal z právneho predpokladu, že v takom prípade sa platnosť daného postúpenia neskúma a pre prípad oznámenia postúpenia pohľadávky postupcom je potrebné vychádzať z fikcie platnosti tohto postúpenia. Z uvedeného dôvodu aj dospel k záveru, že žalovaný 1/ bol oprávnený byť navrhovateľom dražby napriek skutočnosti, že na príslušnom liste vlastníctva nebol zapísaný ako záložný veriteľ, vychádzajúc zo zápisu záložného práva na tomto liste vlastníctva s riadnou špecifikáciou predmetu zálohu, keď oprávnenie žalovaného 1/ byť navrhovateľom dražby vyvodil zo zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej medzi ním a v poradí tretím veriteľom pohľadávky OTP Faktoring Slovensko, s.r.o. a platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky neposudzoval. Súdu prvej inštancie však bolo odvolacím súdom vytknuté, že neskúmal, či pri uzatvorení tejto zmluvy o postúpení pohľadávky na zahraničný subjekt bol dodržaný zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách. Odvolací súd zdôraznil, že z rozhodovacej činnosti je mu známe, že uvedená zmluva o postúpení pohľadávky bola pravdepodobne uzatvorená podľa maďarského práva a jej zmluvné strany sa dohodli, že po prevode vlastníckeho práva k pohľadávkam nebudú zasielať dlžníkom oznámenie o postúpení pohľadávky (tiché postúpenie) s tým, že postupca bude aj po prevode vlastníckych práv k pohľadávkam zastupovať postupníka pri vymáhaní pohľadávok. V rámci konania pred súdom prvej inštancie došlo k zisteniu skutočnosti, že k ďalšiemu postúpeniu pohľadávky voči žalobcom 1/, 2/ došlo zmluvou o postúpení pohľadávky uzatvorenej medzi OTP Faktoring Budapešť a OTP Faktoring

Slovensko, s. r. o., pričom súd prvej inštancie túto zmluvu o postúpení pohľadávky právne neposudzoval a nezistil, či bola uzatvorená podľa práva maďarského alebo slovenského a či žalobcom 1/, 2/ bolo toto postúpenie pohľadávky oznámené. Platnosťou uvedenej zmluvy o postúpení pohľadávky sa súd prvej inštancie nezaoberal, napriek tomu, že jej platnosť je závislá od platnosti prvej zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej medzi pôvodným veriteľom OTP Banka Slovensko, a. s. a maďarským právnym subjektom, pričom odvolací súd mal za pravdepodobné, že dlžníkom postúpenie pohľadávky nebolo oznámené, nakoľko išlo o tiché postúpenie pohľadávky s tým, že postupca (OTP Banka Slovensko, a.s.) bude aj naďalej zastupovať postupníka (OTP Faktoring Budapešť) pri vymáhaní pohľadávky. Podľa krajského súdu by tak mohlo ísť o kolíziu slovenského právneho poriadku, podľa ktorého bola uzatvorená zmluva o úvere zabezpečenom nehnuteľnosťou, s maďarským právnym poriadkom, podľa ktorého bola uzatvorená zmluva o postúpení pohľadávky, rovnako sa v zmluve o postúpení pohľadávky zmluvné strany nevysporiadali s postavením slovenských spotrebiteľov a postúpením pohľadávok, ktoré vznikli zo zmlúv o úveroch, ktoré majú charakter spotrebiteľských zmlúv a ktoré boli uzatvorené podľa slovenského právneho poriadku. Zostalo tak nedoriešené, ako sa postúpenie pohľadávky podľa maďarského právneho poriadku dotkne spotrebiteľov podľa slovenského právneho poriadku (napríklad neoznámením postúpenia pohľadávky dlžníkom - spotrebiteľom), keď mal za potrebné primárne vychádzať zo slovenského právneho poriadku, v zmysle ktorého bola uzatvorená spotrebiteľská zmluva o úvere ako základná zmluva, z ktorej vznikla pohľadávka. Krajský súd v Bratislave zdôraznil potrebu zaoberať sa otázkou, či prvé postúpenie pohľadávky z OTP Banky Slovensko, a.s., na OTP Faktoring Budapešť bolo v súlade so slovenským právnym poriadkom, keď na tento dvojstranný právny úkon je potrebné aplikovať ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky, podľa ktorého sa na platné postúpenie pohľadávky z banky na tretí subjekt, ktorým nemusí byť nevyhnutne iná banka, vyžaduje, aby banka písomne vyzvala svojho klienta (v tomto prípade žalobcov) na splatenie úveru a aby bol klient napriek tejto výzve 90 dní v omeškaní, keď obe podmienky musia byť splnené kumulatívne a v opačnom prípade banka nemôže platne postúpiť pohľadávku na tretí subjekt. Súhlas klientov banky s platným postúpením pohľadávky sa nevyžaduje. Bolo potrebné právne posúdiť, či uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky s OTP Faktoring Budapešť sa neobišiel zákon č. 483/2001 Z.z., kedy by bol tento právny úkon absolútne neplatný podľa § 39 OZ s tým, že rovnakou vadou by potom trpeli aj následné postúpenia pohľadávky z OTP Faktoring Budapešť na OTP Faktoring Slovensko, s.r.o. a z neho na žalovaného 1/, hoci postúpenie pohľadávky žalobcom bolo oznámené OTP Faktoring Slovensko, s.r.o. ako postupcom, keď však tento subjekt bol v poradí až tretím veriteľom. V prípade rozporu zmluvy o postúpení pohľadávky so zákonom o bankách je podľa ustálenej rozhodovacej praxe súdov všetkých inštancií potrebné na neplatnosť takejto zmluvy o postúpení pohľadávky ex offio prihliadať. V prípade neplatnosti predchádzajúcich postúpení potom bola založená neplatnosť postúpenia posledného, na základe ktorého sa stal veriteľom postúpenej pohľadávky a taktiež záložným veriteľom žalovaný 1/. Odvolací súd uložil súdu prvej inštancie riadiť sa vyššie vysloveným právnym názorom súdu odvolacieho (§ 391 ods. 2 CSP) s tým, že bolo uložené, aby súd prvej inštancie žalobu žalobcov opätovne prejednal, vykonal a vyhodnotil dokazovanie za účelom právneho posúdenia platnosti všetkých relevantných zmlúv o postúpení pohľadávky tvoriacej právny dôvod napadnutej dobrovoľnej dražby a tým zároveň oprávnenia žalovaného 1/ byť jej navrhovateľom a právne posúdiť prípadné ukrátenie žalobcov na ich právach práve porušením zákona o dobrovoľných dražbách a vo veci opätovne rozhodnúť. Odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že dôsledkom i prípadného nesúladu výkonu záložného práva s dobrými mravmi, nepomeru hodnoty vydraženej nehnuteľnosti s hodnotou pohľadávky a taktiež i prípadnej dôvodnosti námietky premlčania vnesenej žalobcami nemôže byť neplatnosť tohto výkonu záložného práva (dobrovoľnej dražby), keď v zmysle ust. §. 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z.z. túto neplatnosť možno súdnym rozhodnutím určiť len v prípade ukrátenia právneho subjektu na svojich právach výlučne len porušením tohto zákona, ktorou dikciou zákonnej normy a jej kritériom je konajúci súd pri posudzovaní dôvodnosti nároku uplatneného žalobou viazaný. Predmetom konania totiž nie je určenie neplatnosti zmluvy o dobrovoľnej dražbe. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie o tom, že Zmluva o hypotekárnom úvere je svojou povahou spotrebiteľská zmluva a dodal, že ochrana práv spotrebiteľov je v rámci Európskej únie na vysokej úrovni.

7. V priebehu nového súdneho konania dňa 06.07.2020 zomrel žalovaný 2/ D. U.. Na pojednávaní konanom dňa 12.10.2020 vyhlásil súd prvej inštancie uznesenie, ktorým podľa § 80 CSP pripustil do konania ako žalovanú 2/ R. U., nar. XX.XX.XXXX - dcéru neb. žalovaného 2/.

8. Súd prvej inštancie rekapituloval skutkový stav nasledovne:

9. Dňa 19.12.2005 uzavreli pôvodní žalobcovia ako dlžníci s veriteľom - OTP Banka Slovensko a.s. zmluvu o hypotekárnom úvere č. XXX/XXXX/XXHu podľa § 497 a nasledovných ObZ. Na základe uvedenej zmluvy sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkom hypotekárny úver vo výške 3.000.000 SK/99.582 eur na rekonštrukciu nehnuteľnosti. Dlžníci sa zaviazali úver vrátiť, zaplatiť úroky, prísľušenstvo a poplatky podľa zmlúv z bežného účtu vedeného v OTP Banka Slovensko a.s. a zároveň zabezpečiť pohľadávku banky z tejto zmluvy záložným právom k nehnuteľnosti - bytu zapísaného na LV číslo XXXX pre katastrálne územie T.. Dňa 19.12.2005 uzavreli žalobcovia ako záložcovia s OTP Bankou Slovensko a.s. ako záložným veriteľom zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti číslo XXX/XXXX/XXHu na zabezpečenie hypotekárneho úveru číslo XXX/XXXX/XXHu zo dňa 19.12.2005. Predmetom zálohu bola nehnuteľnosť - byt zapísaný na LV číslo XXXX Správou katastra pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislavu, katastrálne územie T., okres: U. Z., obec: U. - J. Č. T. nachádzajúci sa vo vchode U. XX, W. poschodie, číslo bytu X, v bytovom dome so súpisným číslom XXXXX, na parcele číslo XXXX/X, spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu 13860/960237 a nebytový priestor - garáž nachádzajúci sa vo vchode U. X, R. poschodie, číslo XX v bytovom dome so súpisným číslom XXXXX, na parcele číslo XXXX/X, spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu 2450/960237, ktoré nehnuteľnosti boli v bezpodielovom spoluvlastníctve záložných dlžníkov. Správa katastra pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava povolila vklad záložného práva k nehnuteľnosti dňa 28.12.2005. Listom zo dňa 1.10.2010 vyhlásila OTP Banka Slovensko a.s. predčasnú splatnosť úveru a oznámila začatie výkonu záložného práva z dôvodu, že k 1.10.2010 evidovali na Zmluve o hypotekárnom úvere číslo XXX/XXXX/XXHu po lehote splatnosti istinu vo výške 4 947,39 eur, úrok - 8 482,64 eur, úrok z omeškania - 36,77 eur, poplatky - 49,43 eur, spolu sumu 13 516,23 eur. Pre neuhrádzanie záväzkov v termíne splatnosti, čo je považované za podstatné porušenie povinností vyplývajúcich zo zmluvy o hypotekárnom úvere, vyhlásil veriteľ úver za predčasne splatný a žiadal o uhradenie celého záväzku, ktorý ku dňu 1.10.2010 predstavoval 96 694,07 eur. Táto suma pozostávala z istiny 88 014,48 eur, úrokov 8 593,39 eur, úrokov z omeškania 36,77 eur a poplatkov 49,43 eur. V prípade, ak veritelia do 10 dní od doručenia výzvy uvedený záväzok neuhradia, boli upozornení na to, že veriteľ pristúpi k výkonu záložného práva podľa § 151 I OZ.

10. Zistil, že po uzavretí predmetných zmlúv došlo k postúpeniu pohľadávky OTP Banky Slovensko a.s. voči dlžníkom viackrát, a to nasledovne:

11. Prvá Zmluva o postúpení pohľadávky č. 1/2010 zo dňa 30.07.2010 bola uzavretá medzi veriteľom OTP Banka Slovensko a.s., IČO: 31 318 916, so sídlom Štúrova 5, Bratislava ako postupcom a OTP Faktoring Követeléskezelő Zártkörűen Működő Részvénytársaság, Budapest ako postupníkom. Podľa článku I. zmluvy bol predmetom postúpenia Balík pohľadávok č. 1 a Balík pohľadávok č. 2, ktoré sú uvedené v prílohe zmluvy, ktorých súčasťou bola aj pohľadávka žalobcov zo zmluvy č. XXX/XXXX/XXHu. Podľa článku III. Bod 4 Zmluvy si zmluvné strany zakotvili, že Balík pohľadávok číslo 2 obsahuje pohľadávky v lehote splatnosti, v prípade ktorých ďalšou podmienkou postúpenia je, aby ich postupca vyhlásil za pohľadávky po lehote splatnosti. Zmluvné strany sa dohodli, že postupca zašle postupníkovi oznámenie, keď všetky pohľadávky v Balíku pohľadávok č. 2 budú po lehote splatnosti, pričom v oznámení je potrebné uviesť aj aktuálnu celkovú výšku Balíku pohľadávok č. 2. Postupník zaplatí kúpnu cenu za Balík pohľadávok číslo 2. Podľa článku V. bod 1. Zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že bezprostredne po prevode vlastníckeho práva k pohľadávkam nebudú zasielať dlžníkovi oznámenie o postúpení pohľadávky (tiché postúpenie). Podľa článku V. bod 3. Zmluvy, postupca sa zaviazal, že aj po prevode vlastníckych práv k pohľadávkam bude postupníka zastupovať pri vymáhaní pohľadávok. Vzájomné vzťahy pri vymáhaní pohľadávok upravujú zmluvné strany podrobnejšie osobitnou zmluvou, ktorú uzatvoria najneskôr do 60 dní od uzavretia tejto Zmluvy. Zmluva bola uzavretá podľa Občianskeho zákonníka Maďarskej republiky. V článku X. zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že v prípade všetkých právnych sporov vyplývajúcich z tejto zmluvy alebo vzniknutých v súvislosti s touto zmluvou sa podriadia právomocí súdov Maďarskej republiky. Listom zo dňa 18.03.2011 oznámil postupca - OTP Banka Slovensko a.s., že postúpil pohľadávku vyplývajúcu zo zmluvy o úvere č. 145/2014/05/HU na obchodnú spoločnosť OTP Faktoring Követeléskezelő Zártkörűen Működő Részvénytársaság, Budapest. Z. U. oznámenie prevzala dňa 30.03.2011 (doručenka na čl. 397 spisu) a D. U. si zásielku na pošte neprevzal (doručenka na čl. 398). Druhá Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 20.04.2011 bola uzavretá medzi veriteľom - OTP Faktoring Követeléskezelő Zártkörűen Működő Részvénytársaság, Budapest ako postupcom a obchodnou spoločnosťou OTP Faktor Slovensko s.r.o., IČO: 45 730 008, so sídlom Tallerova 10,

Bratislava ako postupníkom. Podľa článku III. Zmluvy postupca postupuje postupníkovi pohľadávky spolu s ich príslušenstvom (najmä úroky, úroky z omeškania, poplatky atď.) a so všetkými kolaterálnymi a právami spojenými s pohľadávkami. Zmluva bola uzavretá v zmysle Občianskeho zákonníka Maďarskej republiky. Plnou mocou zo dňa 20.04.2011 splnomocnil OTP Faktoring Követeléskezelő Zártkörűen Működő Részvénytársaság, Budapest obchodnú spoločnosť OTP Faktor Slovensko s.r.o. na všetky právne úkony súvisiace s podpisovaním, odosielaním a doručovaním oznámení o postúpení pohľadávok všetkým dlžníkom, osobám poskytujúcim zabezpečenie pohľadávok, osobám, orgánom a inštitúciám vedúcim konanie o pohľadávkach alebo ich zabezpečení či registrujúce práva zabezpečujúce pohľadávky. Listom zo dňa 08.06.2011 bolo Z. U. oznámené, že pôvodný veriteľ - OTP Banka Slovensko a.s., so sídlom Štúrova 5, Bratislava, IČO: 31 318 916, postúpil pohľadávku na postupníka - OTP Faktoring Követeléskezelő Zártkörűen Működő Részvénytársaság, Budapest. Následne OTP Faktoring Követeléskezelő Zártkörűen Működő Részvénytársaság, Budapest postúpil pohľadávku na nového veriteľa - OTP Faktor Slovensko s.r.o. so sídlom Tallerova 10, Bratislava. Na nového veriteľa tak bola postúpená aj pohľadávka žalovaných zo zmluvy o úvere č. XXX/XXXX/XXHu, zo dňa 03.01.2016. V čase postúpenia pohľadávky mala nesplatená suma pozostávať z istiny - 73 346,20 eur, úrokov - 11 009,203 eur, úrokov z omeškania - 1 755,28 eur a nákladov spojených s vymáhaním, poplatkov - 52,73 eur, spolu teda v sume 86 163,143 eur. Uvedené oznámenie prevzala Z. U. na pošte dňa 20.06.2011 (doručenka v spise na č.l. 405). Rovnaké oznámenie bolo zaslané aj D. U., ktorý si zásielku na pošte nevyzdvihol (doručenka v spis na č.l. 469). Listom zo dňa 01.07.2011 doručili žalobcovia obchodnej spoločnosti OTP Faktoring Slovensko s.r.o. list s označením „žiadosť o súhlas na rozdelenie bytu, na výmaz a zmenu záložného práva, na splatenie časti úveru a žiadosť o odpustenie úrokov z úveru“. Žalovaný v liste zo dňa 09.01.2012 konštatoval, že pôvodný veriteľ postúpil pohľadávku na OTP Faktoring Követeléskezelő Zártkörűen Működő Részvénytársaság, Budapest, ktorá spoločnosť následne pohľadávku postúpila na OTP Faktoring Slovensko s.r.o. (pôvodné obchodné meno OTP Faktor Slovensko s.r.o.). OTP Faktoring Slovensko s.r.o. žalobcom potvrdil, že evidujú úhradu časti dlhu vo výške 70 000 eur, ktorá suma bola zaplatená po rozdelení ich bytu a predaji jeho časti s označením č. 3-A v bytovom dome so súp. č. XXXXX, postavenom na pozemku parc. č. XXXX/X, vchod XX, X.p, evidovaný na LV č. XXXX/XXXXXXXX, vedenom Správou katastra pre hl. mesto Bratislava, okres U. Z., obec U.-J..Č.. T., katastrálne územie T.. Žiadosti o odpustenie úrokov, úrokov z omeškania a poplatkov nebolo žalovaným vyhovené. List žalovaní prevzali dňa 13.01.2012 (doručenka na č.l. 181 spisu). Tretia Zmluva o postúpení pohľadávky č. 7/2013 zo dňa 25.11.2013 bola uzavretá podľa § 524 a nasl. OZ Slovenskej republiky medzi veriteľom OTP Faktoring Slovensko s.r.o., IČO: 45 730 008 so sídlom Špitálska 61, Bratislava a postupníkom - DPS financial consulting. s.r.o, so sídlom Mikovíniho 10, Trnava. Podľa článku II zmluvy bol predmet postúpenia pohľadávky špecifikovaný v prílohe č. 1 k zmluve, keď z obsahu časti prílohy k zmluve vyplýva, že predmetom postúpenia má byť aj zmluva č. XXX/XXXX/XX/Hu uzavretá so žalobcami.

12. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobcovia splácali hypotekárny úver pravidelne až do času, kedy sa im stala dopravná nehoda, po ktorej neboli schopní pokračovať v zárobkovej činnosti. Do polovice roka 2010 uhradili z úveru minimálne sumu 26 733,59 eur. Žalobcovia mali záujem úver splatiť, preto v roku 2011 rozdelili svoj byt na dve bytové jednotky, a to na byt číslo XA a byt číslo XB, z ktorých byt číslo XA speňažili a kúpnu cenu 70 000 eur použili na splatenie časti dlhu z uzavretej zmluvy o úvere. Úver splácali mesačnými splátkami po 150 eur, mali za to, že postupné splácanie dlhu veriteľ akceptoval a predaj ich obydlií im nehrozí.

13. Z obsahu dražobného spisu zistil, že príklep licitátora bol udelený dňa 02.05.2014. Navrhovateľom dražby bola obchodná spoločnosť - DPS financial consulting.s.r.o, IČO: 46 713 930, so sídlom Mikovíniho 10, Trnava, dražobníkom bola obchodná spoločnosť - DUPOS dražobná spol. s r.o., žalobcovia návrh na určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby podali na súd dňa 11.06.2014. Zaujal názor že ho podali v zákonnej lehote podľa § 21 ods. 2 zák. č. 527/2002 Z.z. v znení neskorších zmien o dobrovoľných dražbách. Konštatoval, že dražba nehnuteľnosti, ktoré patrili do bezpodielového spoluvlastníctva pôvodných žalobcov, sa konala dňa 02.05.2014 a príklepom licitátora nadobudla vlastnícke právo k nehnuteľnostiam žalovaná 2/. O predmetnej dražbe bola spísaná notárska zápisnica č. N 143/2014, Nz 16703/2014 zo dňa 02.05.2014. OTP Faktoring Slovensko s.r.o. postúpil pohľadávku na obchodnú spoločnosť DPS Financial consulting s.r.o., pričom v oznámení o postúpení pohľadávky uviedol nový veriteľ výšku pohľadávky ku dňu postúpenia 17 626,73 eur. Posledný veriteľ v poradí im listom zo dňa 24.01.2014 oznámil začatie výkonu záložného práva formou dobrovoľnej dražby s tým, že dobrovoľnú dražbu bude realizovať spoločnosť DUPOS dražobná spol. s r.o. a to napriek tomu, že sa snažili

dobrovoľnej dražby vyhnúť splnením zostávajúcej časti pohľadávky, pričom postupník v konečnom dôsledku nemal záujem hľadať priradenejšie formy splnenia pohľadávky ako výkon dražby.

14. Pripomenul, že žalobcovia poukázali na to, že zmluva o hypotekárnom úvere zo dňa 19.12.2005 bola uzatvorená podľa slovenského právneho poriadku a pohľadávka vyplývajúca zo zmluvy o hypotekárnom úvere sa spravuje výlučne slovenským právnym poriadkom. V zmysle Článku 14 Nariadenia Rím I, vzťah medzi postupcom a postupníkom pri postúpení pohľadávky voči inej osobe (ďalej len („dlžník“) sa spravuje právnym poriadkom, ktorým sa podľa tohto nariadenia spravuje zmluva medzi postupcom a postupníkom. Podľa právneho poriadku, ktorým sa spravuje postúpená pohľadávka, sa určuje jej postupiteľnosť, vzťah medzi postupníkom a dlžníkom, podmienky, za ktorých možno uplatniť postúpenú pohľadávku voči dlžníkovi, ako aj otázka, či došlo k zbaveniu sa záväzku dlžníkom. Princíp postúpenia pohľadávky v tomto článku zahŕňa priame prevody a pohľadávky, prevody pohľadávok prostredníctvom záruk a záväzky či iné právne zábezpeky pohľadávok. S poukazom na uvedené, sa podľa žalobcov postúpená pohľadávka spravuje výlučne slovenským právnym poriadkom a postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľského záväzku sa spravuje príslušnými ustanoveniami občianskeho zákonníka, zákona o bankách zákona o ochrane spotrebiteľa v znení platnom v čase postúpenia pohľadávky, Zákon o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona o priestupkoch v znení neskorších predpisov, Zákon o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 20.04.2011 medzi OTP Faktoring Követeléskezelő Zártkörűen Működő Részvénytársaság, Budapest ako postupcom a OTP Faktor Slovensko s.r.o. ako postupníkom bola uzavretá podľa Občianskeho zákonníka Maďarského právneho poriadku, pričom aplikácia cudzej právnej normy je vylúčená a zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 20.04.2011 je podľa § 39 OZ absolútne neplatným právnym úkonom. Podľa žalobcov je potrebné ako východiskovú právnu normu aplikovať článok 14 ods. 2 Nariadenie Rím I, podľa ktorého rozhodným právom pri postúpení pohľadávky je právny poriadok štátu, ktorým sa spravuje pohľadávka. Pohľadávka zo zmluvy o hypotekárnom úvere sa spravuje slovenským právnym poriadkom, z ktorého dôvodu sa aj na postúpenie pohľadávky aplikuje slovenský právny poriadok. Aj na základe uvedeného mali zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 20.04.2011 za neplatný právny úkon.

15. Žalovaní 1/, 3/ vo svojom písomnom stanovisku poukázali na to, že vzhľadom na skutočnosť, že v prejednávanej veci išlo o pohľadávku bankovú, je možné takúto pohľadávku postúpiť v zmysle všeobecnej právnej úpravy zakotvenej v OZ a aj podľa ustanovení Zákona o bankách č. 483/2001 Z.z. § 92 ods. 8. Zo znenia ustanovenia § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. vyvodili, že na rozdiel od všeobecnej úpravy postúpenia pohľadávok podľa § 524 a nasl. OZ, vyžaduje zákon o bankách pre platné postúpenie pohľadávok splnenie určitých zákonom predpokladaných podmienok, s tým, že bankovú pohľadávku je možné postúpiť bez súhlasu klienta, a to aj na subjekt, ktorý nie je bankou. Zákonodarca pre platné postúpenie takejto pohľadávky nevyžaduje, aby postupníkom bola osoba spadajúca pod pôsobnosť slovenského právneho poriadku. Zákon č. 483/2001 Z.z. na platné postúpenie pohľadávky tretej osobe, ktorá nemusí byť bankou a bez súhlasu klienta, výslovne vyžaduje splnenie podmienok formulovaných v § 92 ods. 8, ktorými sú: hoci aj len čiastočné omeškanie s plnením splatného záväzku trvajúce nepretržite 90 kalendárnych dní, a písomná výzva banky na splnenie takto omeškaného záväzku. Žalovaní mali za to, že z obsahu listinných dôkazov nimi založených vyplýva, že OTP Banka Slovensko a.s., vyzvala žalobcov na úhradu pohľadávky výzvou zo dňa 01.10.2010, ktorá im bola doručená dňa 11.10.2010. Až následne po uplynutí zákonom požadovanej doby 90 dní od doručenia výzvy oznámil postupca (OTP Banka Slovensko a.s.) listom zo dňa 18.03.2011 postúpenie pohľadávky, ktorý list prevzali dňa 30.03.2011. Žalovaní vyjadrili presvedčenie, že v tomto konaní súd nie je povinný ex offo skúmať platnosť postúpenia už uspokojením zaniknutej pohľadávky, navyše, predloženými dôkazmi mali za preukázané, že OTP Banka Slovensko a.s. si splnila všetky zákonom požadované podmienky pre platné postúpenie, ktoré považujú žalovaní za platné. Poukázali tiež na to, že žalobcovia až do uznesenia súdu druhej inštancie v konaní netvrdili, ani iným spôsobom nenamietali platnosť postúpenia pohľadávky, a to vo vzťahu ku ktorejkoľvek zo zmlúv o jej postúpení. Vo vzťahu k žalovanému 1/ namietali nedostatok vecnej legitímácie vnesenej žalobcami, opierajúc sa len o tvrdenie, že zo zápisu v katastri nehnuteľností v určitom čase nemalo žalovanému 1/ svedčať právo podať návrh na dobrovoľnú dražbu. Toto ich tvrdenie síce nebolo správne, avšak pre posúdenie procesných povinností strany žalobcov v tomto konaní mali za podstatnejšie, že žalobcami deklarovaný nedostatok vecnej legitímácie žalovaného 1/ nebol žalobcami nikdy popretý tvrdeniami o tom, že niektorá zo zmlúv o postúpení je neplatná. Berúc do úvahy absenciu tvrdenia o neplatnosti postúpenia pohľadávky zo strany žalobcov, sú tak žalovaní presvedčení, že súd nemá povinnosť (ani oprávnenie) skúmať platnosť postúpenia v tomto

konaní, v ktorom je predmetom konania platnosť dobrovoľnej dražby (teda nie uplatnenie samotnej pohľadávky a s tým spojeného skúmania vecnej legitímácie, a to obzvlášť po tom, čo bolo preukázané relevantné oznámenie postupcu dlžníkom. Žalovaní poukázali a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III.ÚS 266/2016-12 zo dňa 03.05.2016 podľa ktorého: „aj ústavný súd považuje v tejto súvislosti za významné, že oznámenie postupníka o postúpení pohľadávky bolo dlžníkom riadne doručené“. Ústavný súd ďalej uvádza, že právny názor vyjadrený v rozhodnutí najvyššieho súdu, z ktorého vyplýva, že dlžníkovi nepatrí právo spochybníť platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky a, naopak, zdôrazňujúci význam riadneho oznámenia postupcom o postúpení pohľadávky dlžníkovi nie je v súdnej praxi ojedinelý. Tieto právne názory vychádzajú z toho, že ak pôvodný veriteľ oznámi svojmu dlžníkovi, že pohľadávku, ktorú voči nemu má, postúpil tretej osobe, právnu skutočnosťou, na základe ktorej má dlžník plniť novému veriteľovi s dôsledkom, že sa zbaví svojho záväzku, je oznámenie jeho pôvodného veriteľa, a to bez ohľadu na skutočnosť, že zmluva o postúpení pohľadávky je platná, resp. či vôbec vznikla, z čoho vyplýva, že relevantným oznámením postupcu o postúpení pohľadávky dlžníkovi je bez ďalšieho založená aj aktívna legitímácia postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky (R 119/2003, 4 Obo 210/01). Žalovaní podporujú vyslovený názor, ktorý je podporený aj v rozhodnutí rozsudku NS SR č.k. 1Cdo/76/2007 podľa ktorého, „vychádzajúc z týchto úvah možno za spôsobilý, resp. prípustný prostriedok súdnej ochrany práva považovať návrh dlžníka na určenie neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor s dohodou medzi dlžníkom veriteľom (§ 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka), ktorý návrh je podaný bez zbytočného meškania (bezprostredne) po oznámení veriteľa o postúpení pohľadávky, takýto návrh a teda i návrh navrhovateľa v tejto veci spĺňa preventívnu funkciu určovacieho návrhu podľa § 80 c) O.s.p., ako správne ustálil odvolací súd. Otázka neplatnosti teda nie je nevýznamná, ak je predmetom sporu o neplatnosť takejto zmluvy, ako je tomu v tomto prípade, resp. ak sa požaduje plnenie, ktoré predstavuje hodnotu neuhradenej postúpenej pohľadávky, táto otázka je však úplne irelevantná vo vzťahu k účinkom splnenia pohľadávky dlžníkom postupníkovi. Preto ak postúpenie pohľadávky oznámil dlžníkovi postupca, prípadne dlžníkovi takéto postúpenie preukázal postupník, a dlžník záväzok splnil postupníkovi, záväzok dlžníka týmto splnením postupníkovi zaniká aj v takom prípade, keď zmluva o postúpení pohľadávky je neplatnou alebo keď zmluva o postúpení vôbec neexistuje. V spore o neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, resp. o jej splnenie, kedy postúpená pohľadávka nie je ešte uhradená, je však súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu, ak vyjdú v konaní najavo. Absolútna neplatnosť právneho úkonu znamená, že priamo zo zákona a od počiatku sa na dotknutý právny úkon hľadí, ako keby nebol urobený. Odlišný prístup by znamenal obchádzanie ustanovenia § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Správne preto odvolací súd považoval navrhovateľa za vecne legitímovaného na požadované určenie neplatnosti právneho úkonu - Žalovaní tiež nesúhlasili s dôvodom neplatnosti postúpenia pohľadávok, keďže zmluvy sa riadia právnym poriadkom Maďarskej republiky, vzhľadom na to, že dojednanie právneho poriadku je účinné výlučne medzi stranami zmluvy o postúpení pohľadávky (postupca a postupník) a teda aj s ohľadom na kolízne normy, sa nevzťahuje na právne vzťahy medzi pôvodným, či novým veriteľom a dlžníkom. Takýto záver je v konečnom dôsledku v priamom rozpore s ustanoveniami nariadenia Rím I, podľa ktorého si zmluvné strany môžu zvoliť právny poriadok (č.l. 3 Rím I), ktorý sa bude vzťahovať na ich zmluvný vzťah, prípadne jeho konkrétne okolnosti (napr. právomoc súdov). Žalovaní vo svojom vyjadrení namietali odkaz žalobcov na právne predpisy Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť až dňa 11.06.2010 a tiež § 92 ods. 8 Zákona o bankách, v znení účinnom od 01.01.2017. Okrem uvedeného poukázali na § 1 ods. 3 písm. a) zákona o spotrebných úveroch, podľa ktorého hypotekárny úver nie je spotrebiteľským úverom, preto sa naň ustanovenia tohto zákona nemôžu vzťahovať. Žalovaní poukázali na závery formulované v rozhodnutí R 46/2009 (Rozsudok najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Cdo 76/2007 z 28.01.2009), podľa ktorého „Vychádzajúc z týchto úvah možno za spôsobilý, resp. prípustný prostriedok súdnej ochrany práva považovať návrh dlžníka na určenie neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor s dohodou medzi dlžníkom a veriteľom (§ 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka), ktorý návrh je podaný bez zbytočného meškania (bezprostredne) po oznámení veriteľa (postupcu) o postúpení pohľadávky (§ 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka); takýto návrh a teda i návrh navrhovateľa v tejto právnej veci spĺňa preventívnu funkciu určovacieho návrhu podľa § 80 písm. c) O. s. p., ako správne ustálil odvolací súd. Otázka neplatnosti teda nie je nevýznamná, ak je predmetom sporu o neplatnosť takejto zmluvy, ako je tomu v tomto prípade, resp. ak sa požaduje (uplatňuje) plnenie, ktoré predstavuje hodnotu neuhradenej postúpenej pohľadávky; táto otázka je však úplne irelevantná vo vzťahu k účinkom splnenia pohľadávky (záväzku) dlžníkom postupníkovi. Preto ak postúpenie pohľadávky oznámil dlžníkovi postupca, prípadne dlžníkovi takéto postúpenie preukázal postupník, a dlžník záväzok splnil postupníkovi, záväzok dlžníka týmto splnením

postupníkovi zaniká aj v takom prípade, keď zmluva o postúpení pohľadávky je neplatnou alebo keď zmluva o postúpení vôbec neexistuje. V spore o neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, resp. o jej splnenie, kedy postúpená pohľadávka nie je ešte uhradená, je však súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti (ex off) ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu, ak vyjdú v konaní najavo. Absolútna neplatnosť právneho úkonu znamená, že priamo zo zákona (ex lege) a od počiatku (ex tunc) sa na dotknutý právny úkon hľadí, ako keby nebol urobený. Odlišný prístup by znamenal obchádzanie ustanovení o absolútnej neplatnosti právnych úkonov a v konkrétnom prípade aj obsoletnosť ustanovenia § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka (keďže k tejto úprave by sa nemohlo prihliadnuť). Správne preto odvolací súd považoval navrhovateľa za vecne legitimovaného na požadované určenie neplatnosti právneho úkonu.“ S poukazom na vyššie uvedené závery ustálenej judikatúry k otázke skúmania platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky mali žalovaní za to, že v spore o neplatnosť dobrovoľnej dražby, ktorou už bola Pohľadávka uhradená, a teda zanikla, nie je súd povinný, a bez relevantného procesne spôsobilého tvrdenia žalobcov ani oprávnený, skúmať ex off platnosť zmluvy o postúpení. Zo žaloby žalobcov (čl. II. odsek 3. žaloby z 09.06.2014) ako aj ústneho prednesu zástupkyne žalobcov na pojednávaní dňa 16.06.2015, vyvodili, že žalobcovia o všetkých postúpeniach (teda na základe Zmluvy o postúpení 1, Zmluvy o postúpení 2 aj Zmluvy o postúpení 3) mali v čase ich uskutočnenia vedomosť. Platnosť postúpenia Pohľadávky nikdy nespochybnili. Rovnako tak zo skutočností, ktoré vyšli najavo počas konania súdu prvej inštancie pred rozhodnutím odvolacieho súdu, a to vo vzťahu ku komunikácii s právnym predchodcom žalovaného 1/ prostredníctvom advokáta (najmä za účelom prípadnej úhrady Pohľadávky, komunikácie o stavebnom rozdelení zálohu za účelom aspoň čiastočnej úhrady Pohľadávky, komunikácie so žalovaným 1/ o úhrade Pohľadávky z poistného plnenia a pod.), mali za to, že v týchto rozhodujúcich obdobiach žalobcovia o jednotlivých prevodoch pohľadávok vedomosť mali, pričom mali aj možnosť namietat' prípadnú neplatnosť takéhoto postúpenia, za predpokladu, že by postúpenia boli v rozpore so zákonom a ich práva by tým mali byť nepriaznivým spôsobom dotknuté. Keďže procesný útok žalobcov v tomto sporovom konaní nikdy nebol (do Uznesenia odvolacieho súdu) založený na tvrdení o neplatnosti postúpenia Pohľadávky alebo ktorejkoľvek zo zmlúv o jej postúpení a takéto tvrdenie žalobcovia neuviedli, ani ako prípadnú novotu v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie, mali žalovaní za to, že v zmysle vyššie uvedených záverov najvyšších súdnych autorít, odvolací súd rozhodol nesprávne, keď dôvody zrušenia rozsudku založil na závere, že je potrebné skúmať platnosť zmlúv o postúpení a k tomuto záveru ho dovedli domnienky a úvahy nemajúce oporu vo vykonanom dokazovaní. Odvolací súd podľa nich postupoval v rozpore s ustanovením čl. 11 ods. 4 zákona č. 160/2015 Z.z. CSP, podľa ktorého „Súd pri rozhodovaní berie do úvahy len skutočnosti, ktoré vyšli najavo v tomto konaní, ak nejde o skutočnosti všeobecne známe alebo o skutočnosti ustanovené zákonom.“ Uvedené platí najmä z dôvodu, že Pohľadávka uspokojená z výťažku dobrovoľnej dražby (ktorej platnosť je možné namietat' výlučne zo zákonom taxatívne vymedzených dôvodov, medzi ktoré nepatrí otázka platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky) už zanikla a v tomto konaní sa neuplatňuje nárok na jej zaplatenie, ale rieši sa výlučne súlad procesu dobrovoľnej dražby so zákonom a v príčinnej súvislosti s tým aj prípadná ujma žalobcov na ich právach v dôsledku jeho eventuálneho porušenia. Okrem samotnej vecnej nesprávnosti záverov z Uznesenia, ktoré nemajú základ v dokazovaní a tvrdeniach žalobcov, odvolací súd takýmto postupom tiež podľa nich porušil právo žalovaných na spravodlivý proces tým, že porušil zásadu rovnosti zbraní. Odvolací súd totiž vyššie uvedeným postupom (rozhodoval o skutočnostiach, ktoré neboli v konaní tvrdené) za stranu v spore (žalobcov) produkoval tvrdenie (o neplatnosti zmluvy o postúpení), ktoré dovedy v konaní uvedené nebolo, čím za žalobcov vniesol do konania také tvrdenie, ktorým jednoznačne zvýhodnil stranu žalobcov voči strane žalovaných, nakoľko bez takéhoto tvrdenia nebol daný zákonný dôvod zaoberať sa otázkou platnosti postúpenia, resp. postúpení Pohľadávky. Žalovaní mali za to, že listinnými dôkazmi je preukázané, že žalobcom všetky postúpenia Pohľadávky oznámené boli, a to písomne. Napriek ľudskému pochopeniu sťaženej situácie žalobcov, sú žalovaní presvedčení, že vzhľadom na zastúpenie žalobcov H.. M. Y., G. so zameraním sa na pomoc osobám so zdravotným postihnutím (v súčasnosti komisárkou pre osoby so zdravotným postihnutím), nemohlo dôjsť k ujme na ich právach z toho dôvodu, že by nemali možnosť oboznámiť sa s obsahom a zmyslom zaslaných oznámení o postúpení Pohľadávky.

16. Ustálený skutkový stav súd prvej inštancie právne posúdil podľa § 151a OZ, § 151e ods. 1, 2 OZ, § 21 ods. 2 Zákona o dobrovoľných dražbách č. 527/2002 Z.z., § 52 OZ, § 53 ods. 1 a 3 OZ, § 54 ods. 1, 2 OZ, § 524 ods. 1, 2 OZ, § 525 ods. 1 (správne ods. 2 - pozn. odvolacieho súdu) OZ, § 526 ods. 1 OZ a § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách.

17. Vychádzal zo zistenia, že záväzok žalobcov voči pôvodnému veriteľovi OTP Banka Slovensko, a.s. vznikol zo zmluvy o hypotekárnom úvere, predmetnú zmluvu preto posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu s tým, že na žalobcov je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľov z dôvodu, že pri jej uzatváraní nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Uviedol, že na právny vzťah založený touto zmluvou je potom potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia OZ o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. OZ), nakoľko tzv. spotrebiteľské zmluvy predstavujú osobitný zmluvný typ aplikovateľný na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ bez ohľadu na to, či ide o občianskoprávny alebo obchodnoprávny vzťah, keď uvedený právny názor konštatoval aj Krajský súd v Bratislave vo svojom uznesení č.k. 4Co/429/2016-345 (viď judikáty I.ÚS 402/2013). Súd prvej inštancie sa v intenciách uznesenia krajského súdu oboznámil z obsahom zmluvy o postúpení pohľadávky č. 1/2010 zo dňa 30.07.2010, ktorou pôvodný veriteľ - OTP Banka Slovensko a s., postúpil pohľadávku na postupníka OTP Faktoring Követeléskezelő Zártkörűen Működő Részvénytársaság, Budapest a konštatoval, že táto bola uzatvorená podľa maďarského právneho poriadku, ktorý postup je podľa súdu prvej inštancie v rozpore so záujmami spotrebiteľa, ktorému bol týmto spôsobom sťažený prístup k spravodlivosti. Mal za neprípustné, aby sa do zmluvného vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom, ktorý bol uzavretý podľa slovenského právneho poriadku, vnášala právna úprava cudzieho štátu, za situácie, keď podľa zmluvy o postúpení pohľadávky č. 1/2010 išlo o tzv. tiché postúpenie, t.j. nemalo byť oznamované žalobcom. Dôvodil, že žalobcom ako spotrebiteľom sa týmto postupom zhoršilo ich postavenie vo vzťahu k dlžníkovi ako obchodnej spoločnosti so sídlom v Maďarsku, s rečovou bariérou a právnou úpravou podľa maďarských právnych predpisov. Ich právne postavenie ako dlžníkov - účastníkov záväzkového právneho vzťahu sa tak výrazne sťažilo vo vzťahu ku konkrétnemu veriteľovi (subjekt viažuci sa na Maďarsko) v súvislosti s možnosťou plnenia, dohody o splátkach, omeškania a i. Uviedol, že žalovaný doložil list zo dňa 18.03.2011 na preukázanie, že postúpenie pohľadávky zo dňa 30.07.2010 bolo napriek dohode o tichom postúpení, žalobcom oznámené. Konštatoval, že list je datovaný dňom 18.03.2011 t.j. s odstupom takmer 8 mesiacov od postúpenia pohľadávky, preto ho nepovažoval za oznámenie o postúpení bez zbytočného odkladu v zmysle § 526 OZ.

18. Ďalej súd prvej inštancie poukázal na to, že konaním veriteľa došlo k porušeniu zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, podľa ktorého môže veriteľ postúpiť pohľadávku písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe ktorá nie je bankou, aj bez súhlasu klienta, za kumulatívneho splnenia nasledovných podmienok, že klient riadne a včas nesplatil čo i len jednu splátku istiny úveru / úrokov alebo ich časti, jeho omeškanie trvá nepretržite viac ako 90 kalendárnych dní a na zaplatenie omeškanej časti peňažného záväzku bol dlžník písomne vyzvaný. Vychádzal z dôvodovej správy k zákonu o bankách, podľa ktorej zákonodarca úpravou § 92 ods. 2 mal na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Uvedené ustanovenie malo banku motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval, nakoľko takéto správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Bol však toho názoru, že nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek, počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu Národnej banky Slovenska. Takéto konanie banky by sa priečilo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou. V konaní nemal za preukázané kumulatívne splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, preto dospel k záveru, že banka nebola oprávnená pristúpiť k postúpeniu pohľadávky bez súhlasu spotrebiteľov. Z obsahu spisu síce zistil, že banka zaslala žalobcom list zo dňa 01.10.2010, z jeho obsahu však nevyvodil oznámenie, že by žalobcovia boli v omeškaní so splátkou úveru/úroku alebo ich časti, že omeškanie trvá viac ako 90 dní a že by banka vyzvala dlžníkov na úhradu nedoplatku. Uvedeným listom banka vyhlásila bez ďalšieho úver za predčasne splatný a oznámila začatie výkonu záložného práva s tým, že celý záväzok vo výške 96 694,07 eur žiadala uhradiť do 10 dní od doručenia výzvy, čo vyhodnotil a posúdil ako rozporné s citovaným zákonným ustanovením. Súd prvej inštancie sa v tejto súvislosti nestotožnil s právnym názorom žalovaného 1/, 3/, ktorí mali za to, že ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. bolo naplnené práve výzvou zo dňa 01.10.2010. Podľa žalovaných 1/, 3/ boli žalobcovia vyzvaní na úradu dlžnej sumy listom zo dňa 01.10.2010 a až následne po nepretržitom uplynutí zákonom požadovanej doby 90 kalendárnych dní od doručenia listu žalobcom, postupca oznámil listom zo dňa 18.03.2011, že došlo k postúpeniu pohľadávky. Vyslovil, že týmto výkladom právny zástupca žalovaných 1/, 3/ iba prispôbil situáciu zneniu zákona. Zákon explicitne uvádza, že pred postúpením pohľadávky

musí byť klient v omeškaní so zaplatením čo i len s jednej splátky/ úrokov alebo ich časti, omeškanie musí trvať najmenej 90 dní a na úhradu nedoplatku musí byť bankou vyzvaný a takáto musí byť aj postupnosť, pričom list adresovaný žalobcom zo dňa 01.10.2010 (č.l. 47) je oznámením o predčasnej splatnosti celého úveru a oznámením o začatí výkonu záložného práva. Právne posúdil, že v žiadnom prípade nespĺňa podmienky výzvy podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách. V tomto smere poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.4.2018, podľa ktorého ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práva klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Súd prvej inštancie preto konštatoval, že v prípade, ak neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jedná sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané a ide o absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ.

19. Pripomenul, že žalovaní 1/, 3/ poukazujú vo svojom písomnom vyjadrení na judikát uverejnený v Zbierke stanovisk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov SR bol pod č. 119/2003, sp. zn. 4Obo/210/01, ktorého publikovaná právna veta znie: „Relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník sa v takomto prípade nemôže dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie. To by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupníka“. Podľa názoru súdu prvej inštancie sa jedná o judikát v obchodnoprávnom spore staršieho dáta, ktorého závery v súčasnosti nie je možné aplikovať v oblasti spotrebiteľského práva, ktoré spočíva na diametrálne odlišných (až protichodných) princípoch ako právo obchodné. Uviedol, že uvedený judikát primárne rozoberá notifikačnú povinnosť s dôrazom na to, ako vplýva toto oznámenie (táto právna skutočnosť) na zmenu v obsahu záväzku vo vzťahu k dlžníkovej povinnosti plniť v obchodnoprávnom spore. Mal na zreteli, že uvedený judikát nevylučuje (a ani nemôže) možnosť súdneho prieskumu platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, najmä v prípade, keď samotná právna úprava postúpenia pohľadávky podľa OZ obsahuje ustanovenia o zákaze postúpenia (§ 525 OZ).

20. Súd prvej inštancie po opätovnom prejednaní veci, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu a detailom preskúmaní zmluvy o postúpení pohľadávky č.1/2010 zo dňa 30.07.2010 uzatvorenej medzi OTP Bankou Slovensko, a.s., a OTP Faktoring Budapešť, konštatoval jej absolútne neplatnosť podľa § 39 OZ pre jej rozpor s ustanovením § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách ako i rozpor s ustanovením § 525 OZ. Zaujal názor, že ak je absolútne neplatná zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 30.07.2010, sú neplatné aj následné zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 20.04.2011 a napokon aj zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 25.11.2013, na základe ktorých sa jej veriteľom stal až žalovaný 1/ ako navrhovateľ žalobcami napadnutej dražby. Dôvodil, že podľa ust. § 7 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách navrhovateľom dražby je vlastník predmetu dražby, osoba, ktorá vykonáva záložné právo (ďalej len „záložný veriteľ“) alebo iná osoba, ktorá je oprávnená navrhnuť vykonanie dražby podľa osobitného zákona, keď v citovanom ustanovení § 7 ods. 1 ide o taxatívne vymedzenie osôb s oprávnením navrhnuť vykonanie dobrovoľnej dražby, pričom podanie takéhoto návrhu inou než oprávnenou osobou musí mať za následok nemožnosť jej vykonania, resp. nezákonnosť takejto dražby. Dospel k záveru, že ak navrhovateľom dražby bola obchodná spoločnosť DPS financial consulting s.r.o. ako postupník na základe zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorá je absolútne neplatná, nebol aktívne legitimovaný na takýto úkon, keďže nebol záložným veriteľom.

21. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa § 255 ods. 1 CSP vzhľadom na plný úspech žalobcov v konaní.

22. Proti tomuto rozsudku v jeho celosti podali prostredníctvom svojho právneho zástupcu riadne a včas odvolanie žalovaní 1/ a 3/. Vyjadrili presvedčenie, že súd prvej inštancie rozhodol vecne nesprávne, pričom napadnutým rozsudkom i procesným postupom jemu predchádzajúcim porušil právo žalovaných na spravodlivý proces tým, že vydal prekvapivé rozhodnutie, porušil zásadu rovnosti zbraní, porušil zákaz ľubovôle, porušil právo žalovaných na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ďalej že konanie zaťažil inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vzhľadom na konštatovania súdu prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí zistený stav podľa nich neobstojí, nakoľko sú prípustné ďalšie prostriedky

procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené, v dôsledku uvedených pochybení podľa nich vec nesprávne právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. b), d), f), g) a h) CSP).

23. Pripomenuli, že súd prvej inštancie konštatuje spotrebiteľský charakter prejednávanej veci. Mali za to že samotné konanie o určenie dobrovoľnej dražby, ktorá vychádza zo zmluvy o vykonaní dražby (ktorá sama o sebe nepredstavuje zmluvu spotrebiteľského charakteru), nemá dôvod byť označené ako konanie so spotrebiteľským prvkom. Nakoľko však nárok veriteľa (žalovaného 1/) pochádza zo zmluvy o úvere (nie však zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle osobitných predpisov), ktorá má charakter zmluvy spotrebiteľskej, žalovaní toto posúdenie v konaní nenamietali. Súd prvej inštancie však ďalej uvádza, že „Súd sa v intenciách uznesenia krajského súdu oboznámil z obsahom zmluvy o postúpení pohľadávky č. 1/2010 zo dňa 30.07.2010, ktorou pôvodný veriteľ - OTP Banka Slovensko a s., postúpil pohľadávku na postupníka OTP Faktoring Követeléskezelő Zártkörűen Működő Részvénytársaság, Budapest a konštatuje, že táto bola uzatvorená podľa maďarského právneho poriadku, ktorý postup je v rozpore so záujmami spotrebiteľa, ktorému bol týmto spôsobom sťažený prístup k spravodlivosti. Podľa názoru súdu je neprípustné, aby sa do zmluvného vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom, ktorý bol uzavretý podľa slovenského právneho poriadku, vnášala právna úprava cudzieho štátu, za situácie, keď podľa zmluvy o postúpení pohľadávky č. 1/2010 išlo o tzv. tiché postúpenie t.j. nemalo byť oznamované žalobcom. Žalobcom ako spotrebiteľom sa týmto postupom zhoršilo ich postavenie vo vzťahu k dlžníkovi ako obchodnej spoločnosti so sídlom v Maďarsku, s rečovou bariérou a právnou úpravou podľa maďarských právnych predpisov. Ich právne postavenie ako dlžníkov - účastníkov záväzkového právneho vzťahu sa tak výrazne sťažilo vo vzťahu ku konkrétnemu veriteľovi (subjekt viažuci sa na Maďarsko) v súvislosti s možnosťou plnenia, dohody o splátkach, omeškania a i.“ So záverom, že Zmluva o postúpení pohľadávky číslo 1/2010 zo dňa 30.07.2010 (ďalej len „ZoPP 1“), bola uzatvorená podľa maďarského právneho poriadku súhlasí možno, nakoľko tento záver vyplýva priamo z ustanovenia bodu 4. čl. X ZoPP 1. S čím však žalovaní v žiadnom prípade súhlasí nemôžu je záver o tom, že práve takáto skutočnosť (dojednanie postupcu a postupníka o tom, že vzťahy výlučne medzi nimi sa budú spravovať právnym poriadkom Maďarskej republiky) mala spôsobiť postup v rozpore so záujmami spotrebiteľa, ktorému sa týmto sťažil prístup k spravodlivosti. Žalovaní 1/, 3/ vyjadrili názor, že dojednanie pôsobnosti maďarského právneho poriadku na vzťah výlučne medzi postupcom a postupníkom, je z pohľadu ochrany práv spotrebiteľa absolútne bez významu, a to jednak z dôvodu, že takýto záver vyplýva priamo z dojednania medzi stranami, podľa ktorého „Právne vzťahy vzniknuté touto zmluvou sa s výnimkou kolíznych noriem riadia právnym poriadkom Maďarskej republiky.“ rovnako tak aj z dôvodu, že na právne vzťahy veriteľa so spotrebiteľom sa z dôvodu ustanovení čl. 3, 4 a 6 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 z 17.06.2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky Rím I (ďalej len „Rím I“) beztak vzťahujú normy slovenského práva, a v neposlednom rade vyššie uvedené potvrdzuje aj samotné dojednanie medzi postupcom a postupníkom (čl. V, bod 3. ZoPP 1) o tom, že po prevode pohľadávok bude postupníka pri vymáhaní týchto pohľadávok zastupovať postupca. Považovali za nerozumné konštatovanie súdu prvej inštancie, že podľa jeho názoru „je neprípustné, aby sa do zmluvného vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom, ktorý bol uzavretý podľa slovenského právneho poriadku, vnášala právna úprava cudzieho štátu, za situácie, keď podľa zmluvy o postúpení pohľadávky č. 1/2010 išlo o tzv. tiché postúpenie t.j. nemalo byť oznamované žalobcom.“, keď vysvetlenie tohto záveru v odôvodnení (ani predtým) neposkytol súd prvej inštancie napriek tomu, že aj k takejto námietke sa žalovaní 1/, 3/ vyjadrili. Vytkli súdu prvej inštancie, že ignoroval skutočnosť, že postupca a postupník sa priamo v ZoPP 1 dohodli, že budú dlžníkov o prevode pohľadávok informovať, čo sa zároveň po postúpení pohľadávky voči žalobcom aj stalo, a to oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 18.03.2011. Tiež vytkli súdu prvej inštancie, že bez akéhokoľvek rozumného vysvetlenia konštatuje, že k oznámeniu o postúpení (z 18.03.2011) došlo s odstupom takmer 8 mesiacov od postúpenia, preto ho nemožno považovať za oznámenie o postúpení bez zbytočného odkladu v zmysle ustanovenia § 526 OZ a absolútne ignoruje dojednanie postupcu a postupníka o tom, že pohľadávka voči žalobcom bola podľa dojednania postupcu a postupníka zaradená do Balíka 2, a ktorá tak mala byť predmetom postúpenia až po splnení odkladacej podmienky, ktorou bolo zosplatnenie pohľadávky, teda nie samotné uzavretie ZoPP 1. K údajnému vneseniu právnej úpravy cudzieho štátu do vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom uviedli, že toto konštatovanie je absolútne nesprávne (bez ohľadu na to, či bolo dojednané tzv. tiché postúpenie), nakoľko s poukazom na kolízne normy a priame dojednanie účinné výlučne medzi postupcom a postupníkom, sa na vzťah medzi veriteľom a dlžníkom naďalej aplikujú všetky normy slovenského práva, vrátane noriem chrániacich žalobcov ako spotrebiteľov (teda aj ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB). Dojednanie tichého postúpenia samo osebe nemá vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky, keďže splnenie povinnosti podľa ustanovenia § 526

OZ (denunciačná povinnosť) nespôsobuje prípadnú neplatnosť zmluvy o postúpení, resp. postúpenia pohľadávky. Ku konštatácii súdu prvej inštancie, že „Žalobcom ako spotrebiteľom sa týmto postupom zhoršilo ich postavenie vo vzťahu k dlžníkovi ako obchodnej spoločnosti so sídlom v Maďarsku, s rečovou bariérou a právnou úpravou podľa maďarských právnych predpisov. Ich právne postavenie ako dlžníkov - účastníkov záväzkového právneho vzťahu sa tak výrazne sťažilo vo vzťahu ku konkrétnemu veriteľovi (subjekt viažuci sa na Maďarsko) v súvislosti s možnosťou plnenia, dohody o splátkach, omeškania a i.“ zopakovali, že v čase predchádzajúcom vyhláseniu predčasnej splatnosti a následne až do uskutočnenia samotnej napadnutej dražby, boli žalobcovia právne zastúpení odborne spôsobilou osobou, advokátkou so zameraním sa na pomoc osobám so zdravotným postihnutím (v súčasnosti komisárkou pre osoby so zdravotným postihnutím). Toto zastúpenie advokátkou je preukázateľné z prednesov v predmetnej veci (napr. na pojednávaniach 26.05.2016, 06.10.2015), no najmä z listinných dôkazov v pripojených spisoch k predmetnej veci, najmä obsah spisu v konaní na Okresnom súde Bratislava II, sp. zn. 12C/72/2014 o určenie neplatnosti výkonu záložného práva, iniciovaného žalobou žalobcov (ďalej len „Pripojený spis 12C/72/2014“), na ktorý strana žalobcov odkazuje napr. aj na pojednávaní dňa 16.06.2015. S poukazom na uvedené tak postúpenie predmetnej pohľadávky hoci aj do zahraničia, za zachovania všetkých prvkov ochrany spotrebiteľa vyplývajúcimi z právneho poriadku SR a za situácie, kedy postupníka pri vymáhaní a komunikácii s dlžníkom zastupuje postupca, nemôže a nemohlo spôsobiť zhoršenie postavenia žalobcov, a to ani napriek skutočnosti, že žalobcovia sú osobami so zdravotným postihnutím. Uvedené nakoniec potvrdzuje aj komunikácia žalobcov s právnym predchodcom žalovaného 1/, ktorá viedla k čiastočnej úhrade pohľadávky. Nesúhlasili so závermi napadnutého rozsudku, nakoľko podľa presvedčenia žalovaných tieto v kontexte priebehu konania pôsobia ako arbitrárne, a to z dôvodu, že opomínajú relevantnú medzinárodnú právnú úpravu, dojednania postupcu a postupníka v ZoPP 1, relevantnú právnú úpravu vyplývajúcu zo slovenského práva a bez povšimnutia nechávajú aj skutočnosti vyplývajúce z dokazovania a výslovných tvrdení žalovaných prednesené v konaní pred súdom prvej inštancie.

24. Nesúhlasili so všeobecne vyjadreným názorom súdu prvej inštancie na ochranu spotrebiteľa v kontexte skutočností vyplývajúcich z dokazovania v predmetnej veci, nakoľko nenastala taká situácia, že by vznikli akékoľvek negatívne dôsledky pre porušenie zákona o bankách, nakoľko v tomto konaní nejde o postúpenie pohľadávky z postupcu na postupníka „kedykoľvek“ počas trvania záväzkového vzťahu, ale až po kvalifikovanom uplynutí času po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru poskytnutého žalobcom a zároveň po splnení podmienok predpokladaných príslušným ustanovením zákona o bankách. Túto skutočnosť explicitne vyvodili z dojednania postupcu a postupníka (čl. III. Bod 4. ZoPP 1 - odkladacia podmienka postúpenia pohľadávok v Balíku pohľadávok 2 v zmysle ZoPP 1 až po zosplatení). Zároveň z vykonaného dokazovania a zhodných tvrdení strán mali za nesporné, že k vyhláseniu predčasnej splatnosti poskytnutého úveru došlo na základe listu banky (OTP) zo dňa 01.10.2010, v ktorom OTP oznámila žalobcom vyhlásenie predčasnej splatnosti. Z oznámenia o postúpení pohľadávky vyvodili, že až po uplynutí viac ako 90 kalendárnych dní následne došlo k postúpeniu predmetnej pohľadávky. Samotnému postúpeniu, teda účinkom postúpenia pohľadávky, nie uzavretiu zmluvy o postúpení, predchádzala opakovaná komunikácia OTP smerom k žalobcom (bez výsledku v podobe úhrady pohľadávky zo strany žalobcov), ktorej výsledkom bolo vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Uviedli, že poskytovanie úverov (aj spotrebiteľských) už dlho nie je doménou iba bánk, ale v zmysle zákonných oprávnení (napr. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch a pod.) aj iných veriteľov, ktorí však podliehajú dohľadu Národnej Banky Slovenska. Ak teda je v právnom poriadku Slovenskej republiky právna úprava, ktorá za určitých podmienok umožňuje postúpiť pohľadávku banky aj na tretiu osobu, ktorá nemusí byť bankou a zároveň na tuzemskom trhu spotrebiteľských úverov je oprávnené podnikat' aj iným subjektom než bankám, neprisvedčili zovšeobecňujúcemu konštatovaniu, že by malo byť eventuálne postúpenie pohľadávky v zásade až nežiaducim postupom veriteľa. Takýto výklad predmetných ustanovení by podľa nich viedol k tomu, že veriteľovi bude významne obmedzená možnosť vyriešiť eventuálnu finančnú stratu z neuhradenej pohľadávky z odmeny za postúpenie pohľadávky (s ktorým je spojené kreditné riziko postupníka).

25. Žalovaní 1/, 3/ v odvolaní poukázali na dôvodovú správu k návrhu zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách k ustanoveniu § 92 :

V ustanoveniach odsekov 1 až 7 sa upravujú ďalšie prípady prelomenia bankového tajomstva. Ide o zjednodušenie zabezpečenia nápravy majetkovej ujmy, ktorá vznikla v dôsledku chýb pri vykonávaní platobného a zúčtovacieho styku. Môže ísť napríklad o majetkovú ujmu vzniknutú chybným prevodom peňažných prostriedkov na nesprávny účet, prípadne na správy účet, ale v nesprávnej výške.

Ďalej ide o úpravu možnosti, aby banky bez porušenia bankového tajomstva poskytli svojim právnym zástupcom informácie o tých záväzkoch klientov, ktoré si klienti bánk a pobočiek zahraničných bánk riadne a včas neplnia, a to na účely vymáhania splnenia týchto záväzkov klientov.

Umožňuje sa tiež, aby sa banky navzájom informovali o neseriózných klientoch, čo môže prispieť k predchádzaniu škodám, ktoré by im inak neseriózni klienti, najmä nepláči dlhov, mohli spôsobiť.

V odseku 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou.

Zákon tiež upravuje poskytovanie úhrady nákladov banke za to, že v niektorých zákonom určených prípadoch podá oprávneným osobám a orgánom správu o svojom klientovi.

Úhrada banke má byť vo výške vecných nákladov, ktoré banke v súvislosti s podaním správy obmedzeným osobám vznikli, a teda to nemôže byť poplatok, ktorý vyrubujú orgány štátnej správy, vrátane orgánov štátnej správy, súdov a prokuratúry, obce, štátne archívy a zastupiteľské úrady za úkony a konanie orgánov podľa príslušných zákonov (napríklad zákon o správnych poplatkoch, zákon o súdnych poplatkoch, zákon o poplatkoch za uloženie odpadov, zákon o miestnych poplatkoch).“ V dôvodovej správe k novele zákona o bankách, ktorou došlo k úprave ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB, a to v čl. II. bode 3. zákona č. 299/2016 Z. z. zo dňa 13.10.2016 sa k navrhovanej úprave predmetného ustanovenia uvádza nasledovné:

„K bodom 3 až 6

Legislatívno-technická úprava v nadväznosti na novelizačný bod 1“

Mali za to, že z uvedených vstupných informácií, poskytnutých zákonodarcami v rámci legislatívneho procesu k danej čiastkovej téme, rozhodne nemožno dospieť k tak zásadne obmedzujúcim záverom, ktoré by pri posudzovaní splnenia podmienok pre postúpenie pohľadávok mali motivovať k takému výkladu, ktorý by mal viesť k čo najprísnejšiemu možnému hodnoteniu plnenia jednotlivých čiastkových podmienok. Nebolo im zrejmé, akými myšlienkovými postupmi dospel najvyšší súd k takýmto reštriktívne smerujúcim názorom, no podľa nich je zjavné, že nevychádza z prameňov, ktoré sám označuje. Mali za zrejmé, že súd prvej inštancie tieto závery následne nekriticky prevzal, pričom sa javí, že tento myšlienkový postup súdu prvej inštancie mal významný vplyv na posudzovanie jednotlivých čiastkových otázok riešených v predmetnom konaní, a v konečnom dôsledku aj na samotné rozhodnutie vo veci. Nesúhlasili s tým, že v konaní nebolo preukázané kumulatívne splnenie podmienok podľa ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB, a to napriek tomu, že z obsahu spisu síce vyplýva Výzva OTP z 01.10.2010, avšak nevyplýva, že by žalobcovia boli v omeškaní viac ako 90 dní a že by banka vyzvala dlžníkov na úhradu nedoplatku. Súd prvej inštancie konštatuje, že OTP „vyhlásila úver bez ďalšieho za predčasne splatný a oznámila začatie výkonu záložného práva s tým, že celý záväzok vo výške 96.694,07 eur žiadala uhradiť do 10 dní od doručenia výzvy, čo je v rozpore s citovaným ustanovením.“ Tento čiastkový záver nemôže podľa žalovaných 1/, 3/ obstať, keďže už zo samotnej Výzvy OTP z 01.10.2010 je zrejmé, že dlžníci boli v čase jej vyhotovenia v omeškaní so splácaním ich záväzku po lehote splatnosti. Túto skutočnosť žalobcovia opakovane potvrdili v priebehu tohto konania. Namietali nesprávnosť čiastkového záveru súdu prvej inštancie, že by z písomnej výzvy, ktorá by mala byť braná ako výzva v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB, malo vyplývať, prípadne v nej malo byť explicitne uvedené, že dlžník je s plnením svojich záväzkov viac ako 90 dní v omeškaní, keď Zákon o bankách v jeho ustanovení § 92 ods. 8, ani v žiadnom inom jeho ustanovení, ba dokonca ani odkazom na akýkoľvek iný osobitný predpis, takúto požiadavku na písomnú výzvu banky pre platné postúpenie nekladie. Predmetné ustanovenie výslovne uvádza, že „Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke ... môže banka ...“. Ako z textu ustanovenia priamo vyplýva, pre platné postúpenie bankovej pohľadávky musí stačiť, ak je preukázané, že banka písomnú výzvu na úhradu omeškania klientovi doručila a zároveň je dané také omeškanie klienta s plnením jeho splatných záväzkov, ktoré trvá nepretržite po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom do účinkov postúpenia pohľadávky nedošlo k ich úplnému uhradeniu. Predmetné ustanovenie zákona o bankách totiž nevyžaduje „predchádzajúcu písomnú výzvu“, a už vôbec nevyžaduje, aby pre relevantnosť takejto výzvy, bolo nevyhnutné uvádzať takéto konštatovanie doby trvania omeškania v danej písomnej výzve banky. Vzhľadom na uvedené tak nemožno súhlasiť s hodnotiacim záverom súdu prvej inštancie, ktorým uzavrel, že Výzva OTP z 01.10.2010 nemôže byť z dôvodu absencie konštatovania o omeškaní trvajúcim nepretržite viac ako 90 dní, považovaná za výzvu v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB. Pripomenuli, že samotné vyhlásenie predčasnej splatnosti a jeho platnosť (postup banky v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 OZ predchádzajúci vyhláseniu predčasnej splatnosti) nebolo v konaní nikdy relevantným spôsobom spochybnené, ale je nesporné a preukázané, keďže v písomnom podaní žalobcov zo dňa 20.03.2021 v bode 20. výslovne uviedli, že „žalobcovia preukázali, že z dôvodu riadneho nesplácania dlhu, pôvodný veriteľ, OTP Banka Slovensko, a.s., vyhlásil

výzvou zo dňa 01.10.2010 bankový úver za „predčasne splatný a oznámil začatie výkonu záložného práva“. Ak teda strana žalobcov tvrdí, že k vyhláseniu (platnému) predčasnej splatnosti došlo Výzvou OTP z 01.10.2010, na čo poukázali aj žalovaní 1/, 3/, a toto vyhlásenie čo do dodržania zákonného postupu v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 OZ nespochybňuje, pričom tak tvrdí aj strana žalovaných, potom je potrebné takéto skutkové tvrdenie považovať za nesporné a preukázané. Nespornosť tohto tvrdenia nemôže spochybniť ani tvrdenie žalobcov, že „Uvedené zosplatenie úveru výzvou zo dňa 01.10.2010 je preto neplatné pre rozpor s ust. § 92 odst. 8 zákona o bankách, nakoľko pôvodný veriteľ postúpil nesplattnú bankovú pohľadávku, keď výzva na zapltenie a vyhlásenie predčasnej splatnosti nepredchádzala postúpeniu pohľadávky.“ Ako aj z obsahu tohto tvrdenia vyplýva, žalobcovia tvrdili iba tú skutočnosť, že k písomnej výzve banky (v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB) nemalo podľa ich názoru dôjsť pred postúpením pohľadávky (toto tvrdenie žalobcov s poukazom na dojednania ZoPP 1 a následný postup OTP nemôže obstáť, pozn. odvolateľov), avšak nikdy neuviedli také skutkové či právne tvrdenia, ktoré by relevantne spochybnili samotnú platnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, teda postup banky v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 OZ. Mali za to, že strana žalobcov si je plne vedomá jeho platnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru v kontexte dodržania zákonného postupu podľa § 53 ods. 9 OZ, keďže v súvisiacom konaní sama strana žalobcov predložila ako prílohu žaloby dôkazy o tom, že OTP dodržala zákonnú požiadavku vyžadovanú ustanovením § 53 ods. 9 OZ pre platné vyhlásenie predčasnej splatnosti. Súd prvej inštancie tak produkoval tvrdenie o skutkovej okolnosti veci, ktorá nikdy nebola označená za spornú (naopak, na základe zhodných tvrdení je potrebné ju považovať za nespornú), keď uvádza záver, že „banka bez ďalšieho vyhlásila úver za predčasne splatný“. Z dôvodu procesnej opatrnosti žalovaní považovali za dôležité predložiť dôkazy o tom, že OTP pred vyhlásením predčasnej splatnosti úveru postupovala v zmysle ustanovení § 53 ods. 9 OZ a žalobcov písomnou výzvou zo dňa 10.08.2010 vyzvala na zapltenie omeškania s plnením záväzkov zo zmluvy o úvere a upozornila žalobcov na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti poskytnutého úveru, ktorá výzva bola žalobcami predložená ako príloha žaloby v Pripojenom spise 12C/72/2014, ktorý je súčasťou spisu v tomto konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby. Zopakovali, že uvedené skutočnosti smerujúce k preukázaniu platnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti predkladajú výlučne z dôvodu, že v konaní pred súdom prvej inštancie neboli spochybnené, či označené ako sporné (naopak, strany zhodne tvrdili zosplatenie úveru), a preto zo strany žalovaných nebolo potrebné sa v konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby k takýmto skutkovým okolnostiam veci iniciatívne vyjadrovať, avšak z odôvodnenia napadnutého rozsudku sa javí, že súd prvej inštancie takéto tvrdenie vniesol do konania (napriek jeho nespornosti v priebehu konania). Ide podľa nich o vadu, ktorá mohla a zrejme aj má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keď súd v konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby nie je povinný skúmať pasívnu vecnú legitimitáciu na strane žalovaných bez relevantných skutkových tvrdení žalobcu. Ak tak však súd z akýchkoľvek dôvodov urobí, je jeho povinnosťou v záujme predídania vydania prekvapivého rozhodnutia oboznámiť s takýmto posúdením stranu v konaní, aby sa dotknutá strana mala možnosť k takejto skutočnosti vyjadriť. V opačnom prípade súd takýmto postupom porušuje právo strany (žalovaných) na spravodlivý proces. Ak súd prvej inštancie odkazuje na to, že zákon explicitne uvádza, že pred postúpením pohľadávky musí byť klient v omeškani so zapltením čo i len jednej splátky, táto skutočnosť je opakovane potvrdená samotnými žalobcami v priebehu konania, a to ich vlastnými vyjadreniami na pojednávaniach i v písomných podaniach (napr. aj žaloba). Ak súd prvej inštancie ďalej odkazuje na to, že toto omeškanie musí trvať najmenej 90 dní a na úhradu nedoplatku musí byť bankou vyzvaný a takáto musí byť aj postupnosť, mali za to, že aj táto skutočnosť je preukázaná z vykonaného dokazovania, keď Výzva OTP z 01.10.2010 bola žalobcom preukázateľne doručená a samotné postúpenie pohľadávky, ku ktorému v zmysle výslovného dojednania postupcu a postupníka v ZoPP 1 došlo až po splnení tam dohodnutých podmienok, bolo žalobcom oznámené oznámením z 18.03.2011, o ktorom taktiež mali žalobcovia preukázateľne vedomosť. Namietali, že súd prvej inštancie absolútne ignoruje, priam popiera skutkový stav vyplývajúci z vykonaného dokazovania, ba dokonca bez akéhokoľvek zmysluplného vysvetlenia tvrdí, že žalovaní „iba prispôsobujú situáciu zneniu zákona“. Odkázali na tvrdenie samotných žalobcov v žalobe, kde uvádzajú, že „V roku 2011 po tom ako sa žalobcovia omeškali so splácaním úveru, veriteľ postúpil pohľadávku na spriaznenú spoločnosť OTP Factoring Budapešť, potom bola pohľadávka postúpená na spoločnosť OTP Faktor Slovensko s.r.o. (neskôr obchodné meno zmenené na OTP Factoring Slovensko s.r.o.). Ešte predtým však OTP Banka Slovensko a.s. listom č. 3445/3/122/10 z 01.10.2010 vyhlásila úver žalobcov za predčasne splatný a oznámila im začatie výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou.“ Z priebehu konania mali tak po celú dobu za zrejme, že omeškanie žalobcov so splácaním úveru, trvajúce významnú dobu pred zosplatením úveru, i po ňom, je nesporné a nie je skutočnosťou, ktorú by si mohli žalovaní akokoľvek prispôsobovať. Pokiaľ ide o moment postúpenia pohľadávky (nie uzavretie

zmluvy o postúpení), je podľa nich z vykonaného dokazovania zjavné, že k nemu v zmysle výslovnej dohody postupcu a postupníka došlo až po splnení podmienok. Žalovaní 1/, 3/ túto skutočnosť zistili (rovnako ako strana žalobcov i konajúci súd) až po oboznámení sa s obsahom ZoPP 1, pričom po tom, ako sa dozvedeli, že účinky postúpenia (okrem iných aj) pohľadávky voči žalobcom boli viazané na odkladaciu podmienku, na túto skutočnosť opakovane poukázali, nakoľko je pre posúdenie veci podstatná. Ostatné skutočnosti preukazujúce splnenie podmienok postúpenia v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB, boli dovtedy uvádzané stranami bez poznania dojednania o odkladacej podmienke účinkov postúpenia predmetnej pohľadávky (najmä samotná existencia platného zosplatnenia úveru, výzvy predchádzajúcej zosplatneniu, oznámenie o postúpení pohľadávky), pričom ide o skutočnosti (a dôkazy o nich), ktoré nemali žalovaní možnosť žiadnym spôsobom ovplyvniť, keďže tieto boli stranám známe (vrátane dôkazov o nich v pripojených spisoch) po celú dobu konania o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby (viď prílohy žaloby v Pripojenom spise 12C/72/2014). Žalovaní konštatovali omeškanie so splácaním (nesporné na základe zhodných tvrdení strán), uzavretie ZoPP 1 s odkladacou podmienkou účinnosti postúpenia pohľadávky voči žalobcom (preukázateľne vyplýva zo ZoPP 1 a stranou žalobcov substancovane nepopreté), splnenie zákonných podmienok v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 OZ pre platné vyhlásenie predčasnej splatnosti (nesporné z dôvodu absencie substancovaného popretia žalobcami), následné vyhlásenie predčasnej splatnosti 01.10.2010 (nesporné), uplynutie zákonnej doby omeškania s celým zosplatneným úverom a následné oznámenie postúpenia po jeho účinnosti z 18.03.2011 (preukázané listinným dôkazom). Strana žalobcov nepredniesla v konaní žiadne také substancované tvrdenie, ktoré by takto konštatovaný skutkový (aj právny) stav kvalifikovane popieralo, a preto vyjadrili presvedčenie, že nemôže byť posúdené ako prispôsobovanie situácie zo strany žalovaných, ak takto konštatovaný stav zjavne potvrdzuje, že podmienky pre platné postúpenie predmetnej pohľadávky boli splnené.

26. Žalovaní 1/, 3/ tiež pripomenuli, že súd prvej inštancie skonštatoval, že Výzva OTP z 01.10.2010 nespĺňa podmienky výzvy podľa ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB, avšak mali za to, že žiadnym zmysluplným spôsobom nevysvetlil, čo ho k tomuto záveru doviedlo. Za vysvetlenie nepovažovali odkaz na Judikát R 60/2018, ktorý takýto záver súdu prvej inštancie priamo popiera. Vyjadrili názor že ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB neurčuje konkrétnu formu „písomnej výzvy“ banky pre prípad postúpenia pohľadávky. Toto ustanovenie výslovne uvádza, že „Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke ... môže banka ....“ Najvyšší súd SR v samotnom Judikáte R 60/2018 podľa nich nedal priamu odpoveď na otázku, či za písomnú výzvu banky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 je možné považovať napr. aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti obsahujúce výzvu na zaplatenie zosplatneného úveru. Ako však z odôvodnenia Judikátu vyplýva, Najvyšší súd SR sa stotožnil s dôsledným posúdením skutkového stavu súdov nižších inštancií, z čoho je možné vyvodiť, že ich skutkové závery možno brať za také, ktoré naznačujú, čo by bolo bývalo možné považovať za Písomnú výzvu banky, v prípade platného vyhlásenia predčasnej splatnosti v tam posudzovanej veci. V časti bodu 2. odôvodnenia Judikátu R 60/2018, dovolací súd v rekapitulácii rozhodnutia odvolacieho súdu tam posudzovanej veci uvádza, že „Oznámenie o mimoriadnej splatnosti úveru právneho predchodcu žalobcu (banky) zo dňa 20. mája 2013, ktoré obsahovalo výzvu na splatenie celej pohľadávky zosplatnenej ku dňu 17. mája 2013, bolo preukázané (podľa doručienky) doručené žalovanému 27. mája 2013. Uvedené zosplatnenie úveru bolo správne súdom prvej inštancie posúdené ako neplatné pre rozpor so zákonom (pre rozpor s ustanovením § 53 ods. 9 OZ, pozn. odvolateľa - čo neplatí v tomto konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby), voči ktorému právnomu posúdeniu odvolateľ nevzniesol v odvolaní žiadne námietky. Potom bola bez právneho účinku aj výzva obsiahnutá v predmetnom oznámení, ktorá vyzývala žalovaného na zaplatenie celej zosplatnenej pohľadávky, a teda táto nebola výzvou podľa § 92 ods. 8 ZoB. Z uvedeného mali za zrejmé, že súdy vo veci posudzovanej nakoniec aj dovolacím súdom v Judikáte R 60/2018, dospeli k záveru, že ak by bolo bývalo platné vyhlásenie predčasnej splatnosti v tam danej veci, bolo by tiež možné posudzovať výzvu obsiahnutú v oznámení o vyhlásení predčasnej splatnosti za výzvu v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB. Vzhľadom na uvedené, keď súd prvej inštancie v tomto konaní nikdy neoznačil za spornú platnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti, fakticky ani v samotnom rozsudku neoznačil vyhlásenie predčasnej splatnosti za neplatné a túto spornosť (v kontexte ustanovením § 53 ods. 9 OZ), nikdy neprezentovala ani strana žalobcov, neprisvedčili názoru súdu prvej inštancie o tom, že Výzva OTP z 01.10.2010 nemôže byť považovaná za písomnú výzvu banky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB. S odkazom na uvedené tak žalovaní považujú aj záver vyplývajúci z tejto čiastkovej otázky posudzovanej veci, kde súd prvej inštancie konštatuje neplatnosť postúpenia pohľadávky v zmysle ustanovenia § 39 OZ pre rozpor s

ustanovením § 525 ods. 2 OZ z dôvodu nedodržania podmienok pre postúpenie bankovej pohľadávky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB, za nesprávny. Žalovaní tvrdili, že v zmysle rozhodovacej praxe Ústavného súdu SR i Najvyššieho súdu SR majú žalobcovia jednak výslovnú povinnosť tvrdiť prípadnú neplatnosť postúpenia a dôvody, ktoré ju spôsobujú, pričom takúto námietku neplatnosti postúpenia pohľadávky musia vzniesť bez zbytočného odkladu po tom, čo sa o postúpení dozvedeli, keď žalobcovia sa o postúpení pohľadávky na základe ZoPP 1 dozvedeli doručením oznámenia o postúpení zo dňa 18.03.2011. V podanej žalobe námietku platnosti postúpenia pohľadávky uspokojenej (a zaniknutej) nimi napadnutou dražbou nevzniesli. Podľa názoru žalovaných 1/, 3/ je zrejmé, že uvedené závery najvyšších súdnych autorít nemožno považovať za prekonané v takom zmysle, ako to naznačil súd prvej inštancie, hoci aj vychádzajúci z Judikátu R 60/2018, nakoľko vzhľadom na vyššie uvedené sú plne aplikovateľné aj v prejednávanej veci, keďže žalobcovia neplatnosť zmluvy o postúpení včas nenamietali a takto postúpená pohľadávka voči nim, medzičasom zanikla uspokojením, čím došlo k strate procesnej možnosti žalobcov platnosť takéhoto postúpenia namietat'.

27. K opomenutiu odkladacej podmienky v zmluve o postúpení žalovaní 1/, 3/ v odvolaní uviedli, že súd prvej inštancie uložil odvolací súd v jeho zrušujúcom uznesení pokyn, aby preskúmal platnosť prvého postúpenia pohľadávky na základe ZoPP 1 a podľa zistení z takto vykonaného dokazovania opätovne rozhodol. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením sa (okrem iného aj) s obsahom ZoPP 1 a založil svoje rozhodnutie (okrem iného aj) na závere, že postúpenie pohľadávky je neplatné z dôvodu nedodržania podmienok určených ustanovením § 92 ods. 8 ZoB zo strany OTP, a to tým, že dlžníkom (podľa názoru súdu) nebola pred postúpením zaslaná písomná výzva banky v zmysle tohto ustanovenia. S takýmto zistením skutkového stavu nesúhlasil, nakoľko súd prvej inštancie mal vedomosť o tom, že medzi stranami ZoPP 1, teda postupcom a postupníkom, bola dojednaná odkladacia podmienka postúpenia pohľadávky voči žalobcom, patriacej do Balíka pohľadávok č. 2, pričom odkladacou podmienkou bolo zosplatnenie pohľadávky z omeškaného peňažného záväzku banky, ktorá v čase uzavretia zmluvy nebola splatná. Túto skutočnosť žalovaní 1/, 3/ tiež výslovne tvrdili a až po zosplatnení predmetnej pohľadávky a naplnení podmienok pre platné postúpenie pohľadávky, došlo k jej postúpeniu, o čom OTP žalobcov upovedomila oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 18.03.2011 bez zbytočného odkladu po postúpení. Vyjadrili presvedčenie, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil práve pre to, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď sa javí, že dojednanú odkladaciu podmienku ignoroval a účinky postúpenia predmetnej pohľadávky posúdil tak, že nastali v deň uzavretia ZoPP 1. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné dozvedieť sa dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie nebral dojednanú odkladaciu podmienku účinkov postúpenia do úvahy, čo podľa presvedčenia žalovaných spôsobuje porušenie ich práva na spravodlivý proces. Namietali, že záver súdu prvej inštancie, že „Uvedeným listom banka vyhlásila bez ďalšieho úver za predčasne splatný...“ s poukazom na pripojený spis 12C/72/2014, neobstojí, a to najmä s poukazom na prílohy žaloby v pripojenom spise 12C/72/2014, podanej žalobcami. Okrem iných bolo prílohou žaloby v tomto pripojenom spise aj Oznámenie OTP o postúpení pohľadávky zo dňa 18.03.2011, no najmä výzva OTP zo dňa 10.08.2010, na úhradu omeškania so splácaním poskytnutého úveru (z ktorého pohľadávka bola následne predmetom postúpenia v zmysle ZoPP 1), ktorá preukazuje, že veriteľ splnil podmienky vyžadované na platné vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru zo spotrebiteľskej zmluvy v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 OZ. Ak sa súd prvej inštancie s pripojeným spisom 12C/72/2014 dôkladne oboznámil, poznal aj skutočnosti svedčiace o tom, že vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru zo dňa 01.10.2010 predchádzala výzva OTP z 10.08.2010 v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 OZ, v ktorej OTP upozornila dlžníkov na omeškanie so splácaním úveru, vyzvala na jeho uhradenie a upozornila na eventúálne vyhlásenie predčasnej splatnosti. Uviedli, že výzva zo dňa 10.08.2010 bola predložená samotnými žalobcami, preto mali z pripojeného spisu za preukázané, že im bola aj doručená. Napriek takémuto oboznámeniu sa so žalobcami predloženými dôkazmi súd prvej inštancie konštatoval, že pôvodný veriteľ (banka) vyhlásil predčasnú splatnosť bez ďalšieho. Namietali, že súd prvej inštancie vniesol takéto tvrdenie do konania bez toho, aby umožnil strane žalovaných sa k nemu vyjadriť, pričom strana žalobcov tvrdenie o nedodržaní postupu veriteľa podľa ustanovenia § 53 ods. 9 OZ (ktoré má následne vplyv na platnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru) nikdy v konaní netvrdila a do konania procesne spôsobilým postupom nevniešla. Z opatrnosti predložili predmetnú výzvu OTP z 10.08.2010 aj ako prílohu ich odvolania.

28. K nesprávnej interpretácii aplikovanej právnej normy uviedli, že súd prvej inštancie síce vychádzal pri výklade ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB zo záverov vyplývajúcich z Judikátu R 60/2018, no aj s ohľadom na nesprávne zistený skutkový stav následne dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu

veci a v konečnom dôsledku k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci, keď ignoroval skutočnosť, že medzi stranami ZoPP 1, teda postupcom a postupníkom, bola dojednaná odkladacia podmienka účinkov postúpenia postupovanej pohľadávky voči žalobcom. Poukázali na právnu teóriu, v zmysle ktorej „Právne účinky postúpenia pohľadávky nastávajú priamo uzavretím zmluvy medzi postupcom a postupníkom, pokiaľ sa zmluvné strany nedohodnú inak. Oznámenie alebo preukázanie postúpenia dlžníkovi podľa § 526 ods. 1 je z hľadiska účinkov postúpenia irelevantné. Nadobudnutie pohľadávky postupníkom môže byť viazané na splnenie odkladacej podmienky (§ 36 ods. 1 a 2), v praxi najčastejšie na zaplatenie dohodnutej odplaty za postúpenie“, resp. „Skutočnosťou, na ktorú je notifikačná povinnosť postupcu viazaná, je postúpenie pohľadávky v zmysle jeho právnych účinkov, spočívajúcich v prevode pohľadávky na postupníka. Samotné uzavretie zmluvy o postúpení pohľadávky nemusí byť notifikované. Ak teda právne účinky cesie z akéhokoľvek odkladacieho dôvodu nenastanú pri uzavretí zmluvy, vznikne oznamovacia povinnosť postupcovi až následne, spolu s právnymi účinkami postúpenia. Danú povinnosť je postupca povinný splniť bez zbytočného odkladu. Lehota vymedzená týmto slovným spojením predstavuje v súkromnom práve tradičný neurčitý spôsob vyjadrenia najkratšej možnej lehoty, ktorej kvantifikácia je konkrétnom prípade determinovaná individuálnymi okolnosťami prípadu. Pre jej dodržanie by mal postupca notifikovať dlžníka hneď, ako mu v tom nebráni objektívna prekážka. Nesplnenie oznamovacej povinnosti v stanovenej lehote alebo vôbec nemá vplyv na platnosť cesie, ani na jej právne účinky. Občiansky zákonník navyše v § 530 ods. 1 predpokladá aj tzv. tichú cesiu, pri ktorej z vôle zmluvných strán nemusí byť postúpenie oznámené. Napriek tomu však ide o opomenutie zákonnej povinnosti, v dôsledku ktorého je na strane eventuálneho poškodeného subjektu uplatniteľný nárok na náhradu škody pôsobenej oneskoreným alebo nerealizovaným oznámením postúpenia pohľadávky dlžníkovi. Z uvedeného žalovaní 1/, 3/ vyvodili, že veriteľ je podľa práva oprávnený postúpiť pohľadávku voči dlžníkovi aj bez jeho súhlasu na postupníka, za predpokladu, že takéto postúpenie neodporuje zákonu. Keďže ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB postúpenie bankovej pohľadávky za splnenia určitých podmienok výslovne pripúšťa, neodporuje potom zákonu také postúpenie pohľadávky, ktoré je uskutočnené po splnení podmienok požadovaných zákonom o bankách. Na splnenie podmienok pre platné postúpenie bankovej pohľadávky je potrebné, aby existovalo kvalifikované omeškanie klienta banky so splácaním hoci aj len časti jeho peňažného záväzku, teda také, ktoré trvá nepretržite viac ako 90 kalendárnych dní a aby existovala písomná výzva banky, napriek ktorej takéto omeškanie naďalej trvá. Z uvedeného ustanovenia mali za zrejmé, že písomná výzva banky nemusí predchádzať kvalifikovanému omeškaniu dlžníka, pretože takýto výklad by de facto vyžadoval, predvídanie veriteľa, že klient sa do omeškania dostane. Navyše, ak by mal zákonodarca v úmysle viazať kvalifikované omeškanie (90 dní) až po písomnej výzve, spresnil by ustanovenie slovným spojením „ak je napriek predchádzajúcej písomnej výzve“, čo by dalo jasne najavo, že kvalifikované omeškanie s plnením peňažných záväzkov klient a voči banke musí okrem pravdepodobného omeškania pred písomnou výzvou, trvať ešte ďalších viac ako 90 kalendárnych dní po tejto výzve. Vyjadрили názor, že súd prvej inštancie v predmetnej veci aplikoval extenzívny výklad ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB, ktorý sa síce vyskytuje aj v rozhodovacej praxi iných všeobecných súdov, avšak nevyplýva z Judikátu R 60/2018 a vo všeobecnosti ho nemožno považovať za správny. Podľa tohto extenzívneho výkladu pre platné postúpenie pohľadávky sa vyžaduje, aby kvalifikované omeškanie (90 kalendárnych dní) trvalo pre celú postupovanú pohľadávku de facto od písomnej výzvy (na uhradenie pohľadávky v celom jej rozsahu). Tento názor teda nezohľadňuje akékoľvek predchádzajúce omeškanie dlžníka so splácaním peňažného záväzku a eventuálne vyzývanie veriteľa na jeho úhradu ešte pred jeho zosplatnením (nestačí teda omeškanie so splácaním a prípadné vyzývanie na jeho úhradu pred zosplatnením pohľadávky z úveru). V kontexte súvisiacich ustanovení obmedzujúcich veriteľa pri využívaní oprávnenia na vyhlásenie predčasnej splatnosti pohľadávky, podľa ktorých je veriteľ oprávnený svoje právo na zosplatnenie využiť výlučne po tom, ako je jeho dlžník v omeškani so splácaním hoci aj len jednej splátky pod dobu viac ako tri mesiace (§ 53 ods. 9 OZ), je potom takýto extenzívny výklad neprimerane obmedzujúci. Veriteľ je totiž podľa takto extenzívneho názoru nútený, napriek tomu, že na zosplatnenie úveru beztak vyzval a vyčkal fakticky viac ako tri mesiace omeškania, vyčkať aj po zosplatnení úveru ďalšie tri mesiace omeškania na to, aby mohol získať hoci aj len čiastočné nahradenie (z odplaty za postúpenie) takejto straty z pohľadávky, ktorú klient neuhradil. Poukázali na Nález Ústavného súdu SR I. ÚS 332/2019-41 z 04.02.2020 „Aj keď je ochrana spotrebiteľov neoddeliteľnou súčasťou súčasného súkromného práva a postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo, neutrálne ako akékoľvek iné inštitúty s tým, že táto ochrana je už súčasťou zákonnej normy ako účel právnej normy a už nepotrebuje osobitnú expanzívnu interpretáciu nad rámec interpretačných štandardov vrátane teleologického výkladu. Koncept ochrany spotrebiteľa v klasickom poňatí nie je v napätí s ústavou, ale to neznamená, že je priamo ústavným princípom (PL. ÚS 11/2016, pozri aj

rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 z 9.11.2016 vo veci Home Credit Slovakia, a. s. proti X. U.N.).“ Pri zohľadnení vyššie uvedeného názoru ústavného súdu, ako aj štandardu, kedy veriteľ dlžníka vyzýva v priebehu nesplácania na vyrovnanie jeho omeškaných splátok (písomné výzvy - upomienky), pričom na zosplatnenie úveru musí veriteľ najprv v zmysle zákona písomne vyzvať dlžníka na úhradu omeškania so splácaním úveru a ho upozorniť na možné využitie práva úver zosplatniť (ďalšia písomná výzva) a následne (za predpokladu neuhradenia omeškania) pristúpi k využitiu práva úver zosplatniť, pričom toto opäť dlžníkovi oznámi a vyzve ho na zaplatenie úveru (ďalšia písomná výzva), sa javí extenzívny výklad uskutočnený súdom prvej inštancie v napadnutom rozsudku ako skutočne neprimeraný. Uviedli, že požiadavka na takýto extenzívny výklad nevyplýva ani z citovaného Judikátu R 60/2018 a zároveň v predmetnej veci je preukázané, že žalobcovia boli v omeškaní s plnením ich záväzkov voči banke po dobu dlhšiu ako samotné tri mesiace požadované zákonom (podľa vlastného vyjadrenia žalobcov už v období roka 2008). Vytkli súdu prvej inštancie, že mal snahu uskutočniť výklad tohto ustanovenia ešte extenzívnejšie, a to v tom zmysle, že Výzvu OTP z 01.10.2010 nepovažoval za „výzvu v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB“, aj keď tento názor rozumným spôsobom nevysvetlil. Konštatovanie, že uvedeným listom banka bez ďalšieho vyhlásila predčasnú splatnosť, čo má byť v rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 ZoB (bez vysvetlenia v čom spočíva rozpor), prípadne žalovaní svojim „výkladom prispôsobujú situáciu zneniu zákona“, nemožno považovať za dostačujúce vysvetlenie takéhoto záveru. Vyslovili, že súd prvej inštancie síce mal snahu aplikovať správnu právnu normu, avšak ju nesprávne interpretoval a nesprávne ju aj aplikoval na nesprávne zistený, resp. vyhodnotený stav, keď opomenul, že medzi postupcom a postupníkom bola vo vzťahu k účinnosti postúpenia postupovanej pohľadávky dojednaná odkladacia podmienka, ktorá spôsobovala to, že účinnosť postúpenia nenastala momentom uzavretia ZoPP 1, pričom účinky postúpenia môžu strany viazať na splnenie odkladacej podmienky. Práve za účelom zabezpečenia splnenia podmienok pre platné postúpenie bankovej pohľadávky sa postupca a postupník dohodli, že účinky postúpenia nenastanú uzavretím zmluvy o postúpení, ale až po zosplatnení úveru, z ktorého pohľadávka vyplýva a ktorý v čase uzavretia ZoPP 1 (napriek významnému omeškaniu so splácaním), nebol splatný v celom rozsahu. Ak strany explicitne v čl. III bod 4. ZoPP 1 dojednali, že podmienkou postúpenia pohľadávok zaradených do tzv. Balíka pohľadávok číslo 2 (medzi ktorými sa nachádzala aj pohľadávka voči žalobcom), je vyhlásenie za pohľadávky po lehote splatnosti, považovali za nesprávny taký záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého malo dôjsť k písomným výzvam žalobcov zo strany pôvodného veriteľa až po postúpení pohľadávky. Boli toho názoru, že súd prvej inštancie sa pri právnom posúdení veci rozhodol intenzívne ignorovať aj ústavné princípy preferujúce výklad smerujúci k platnosti zmluvy pred jej neplatnosťou, formulovaný napr. aj v náleze Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 242/07-29 z 03.07.2008, podľa ktorého „Ďalším základným princípom výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy, pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné obidva výklady. Je tak vyjadrený a podporovaný princíp autonómie zmluvných strán, povaha súkromného práva a s ním spojená spoločenská a hospodárska funkcia zmluvy. Neplatnosť zmluvy má byť teda výnimkou, a nie zásadou. Nie je teda ústavne konformná a v rozpore s princípmi právneho štátu vyplývajúcim z čl. 1 ústavy je taká prax, keď všeobecné súdy preferujú celkom opačnú tézu uprednostňujúcu výklad vedúci k neplatnosti zmluvy pred výkladom neplatnosť zmluvy nezakladajúcim.“ Obdobne tiež v náleze Ústavného súdu SR IV. ÚS 15/2014-77 z 28.04.2014, kde ústavný súd uvádza, že „Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že jedným zo základných princípov výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý nevedie k neplatnosti zmluvy, pred takým výkladom, ktorý vedie k neplatnosti, ak do úvahy prichádzajú obidva výklady. Je tak vyjadrený a podporovaný princíp autonómie zmluvných strán, povaha súkromného práva a s ním spojená spoločenská a hospodárska funkcia zmluvy. Neplatnosť zmluvy má byť teda výnimkou, a nie zásadou. Taká prax, keď všeobecné súdy preferujú celkom opačnú tézu uprednostňujúcu výklad vedúci k neplatnosti zmluvy pred výkladom nezakladajúcim jej neplatnosť, preto nie je ústavne konformná a je v rozpore s princípmi právneho štátu vyplývajúcimi z čl. 1 ústavy (k tomu pozri I. ÚS 242/07, I. ÚS 243/07, IV. ÚS 340/2012, podobne aj nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 625/03 zo 14. apríla 2005). Ako ústavne nesúladne (porušujúce základné práva) ústavný súd hodnotí aj rozhodnutia všeobecných súdov, ktorými boli zákony a podzákoné úpravy (vrátane noriem týkajúcich sa výkladu alebo platnosti právneho úkonu) interpretované v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti napr. v dôsledku prílišného formalizmu (IV. ÚS 192/08, IV. ÚS 1735/07, I. ÚS 26/2010).“ Vo vzťahu k vyhodnocovaniu dojednaní postupcu a postupníka v ZoPP 1 najmä v kontexte výkladu v prospech platnosti, odkázali napr. aj na názory odbornej verejnosti prezentované okrem iných v publikácii Preukazovanie (vybraných) hypotetických okolností v súkromnom práve, doc. JUDr. Kristián Csach, PhD., LL.M. (in Dokazovanie v civilnom a trestnom konaní, Justičná akadémia Slovenskej republiky, kolektív autorov, 2012, strana 79), kde autor k vyhodnocovaniu dojednaní zmluvných strán, ktoré neboli

explicitne zachytené v právnom úkone, výslovne odkazuje na ustanovenie čl. 4.8 pravidiel UNIDROIT (2010), týkajúce sa doplnenia chýbajúcej podmienky, podľa ktorého „(1) Ak sa strany nedohodli o podmienke, ktorá je významná pre určenie ich práv a povinností, zmluva sa doplní podmienkou primeranou okolnostiam. (2) Pri určení toho, čo je primerané okolnostiam sa má okrem iného prihliadať na, a) úmysel strán, b) povahu a účel zmluvy, c) dobromyseľnosť a čestnosť, d) rozumnosť.“ Tiež považovali za potrebné aplikovať výklad „zdravým rozumom“, za použitia ktorého musí byť zrejmé, že pri uzatváraní zmluvy o postúpení pohľadávok nemohli mať zmluvné strany záujem na takom postúpení pohľadávok, ktoré by bolo v rozpore s ustanoveniami príslušných právnych predpisov s následkom neplatnosti takéhoto postúpenia. Ak bude pri vyhodnocovaní dojednaní zo ZoPP 1 zachovaný postup v zmysle vyššie citovaných výkladových pravidiel a zároveň budú zohľadnené skutočnosti vyplývajúce z dokazovania v tomto konaní, potom bude nevyhnutné dospieť k záveru, že zmluvné strany mali v úmysle dojsť k odkladaciu podmienku tak, aby došlo k naplneniu podmienok vyžadovaných zákonnou normou pre platné postúpenie bankovej pohľadávky, keď zjavne pamätali na to, že pre platné postúpenie musí byť banková pohľadávka splatná, k čomu aj smerovali vzájomne dojednanou odkladaciu podmienkou, o ktorej dojednaní svedčí ustanovenie čl. III bod 4. ZoPP a o jej splnení Výzva OTP z 01.10.2010 a následné oznámenie o postúpení pohľadávky z 18.03.2011. Závery súdu prvej inštancie o neplatnosti postúpenia pohľadávky na základe ZoPP 1, ktoré ignorujú odkladaciu podmienku dojednanú medzi postupcom a postupníkom v ZoPP 1, ignorujú písomné výzvy žalobcom zo strany veriteľa a najmä ignorujú ústavné súladný výklad na vec sa vzťahujúcich právnych noriem, nepovažovali za správne právne posúdenie veci.

29. Za ďalšiu čiastkovú nesprávnosť právneho posúdenia veci považovali žalovaní 1/, 3/ záver súdu prvej inštancie o tom, že dojednanie postupcu a postupníka v ZoPP 1, ktorým s výnimkou kolíznych noriem dojednali pôsobnosť právnej úpravy Maďarskej republiky, malo byť v rozpore so záujmami spotrebiteľa. Boli presvedčení, že dojednanie postupcu a postupníka o tom, že právny vzťah medzi postupcom a postupníkom, sa má riadiť normami maďarského práva, je z pohľadu žalobcov ako spotrebiteľov absolútne bezvýznamné. Uvedli, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku je v podstate nemožné dozvedieť sa, akým myšlienkovým postupom dospel súd k záveru, že dojednanie medzi postupcom a postupníkom, teda zmluvnými stranami zmluvy o postúpení, ktorej zmluvnou stranou žalobcovia nie sú, majú (negatívne) dopadať na žalobcov, ktorí nie sú účastníkmi tohto zmluvného vzťahu. Súd prvej inštancie tiež ignoroval argumentáciu žalovaných o tom, že slovenský právny poriadok nezakazuje postúpiť pohľadávku (za predpokladu splnenia zákonných podmienok) hoci aj do zahraničia.

30. Žalovaní 1/, 3/ v odvolaní namietali aj absenciu riadneho odôvodnenia napadnutého rozsudku a tým porušenie práva na spravodlivý proces. Ako sa uvádza v Stanovisku občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 3. decembra 2015, k výkladu § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku, uverejnené v Zbierke Stanovísk NS a rozhodnutí súdov č. 1/2016 pod č. 2, t.j. R 2/2016, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku) a tým nepochybne i o skutočnosť preukazujúcu, že došlo k zásahu do práva na spravodlivý proces vyplývajúceho z čl. 6 ods. 1 Dohovoru, resp. zásahu do základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy. Ústavný súd SR už judikoval, že: „Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl.46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.“ (IV. ÚS 14/07). Ústavný súd SR tiež uvádza, že: „Pokiaľ všeobecný súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie všeobecného súdu považovať za arbitrálne, teda za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy a s čl. 6 ods. 1 dohovoru.“ (I. ÚS 265/05). Ústavný súd SR už judikoval aj nasledovne: „Podobne ako v skutkovej oblasti, aj v oblasti nedostatočne vyloženej a zdôvodnenej právnej argumentácie (subsumpcia skutkového stavu pod zvolené právne normy) nastávajú obdobné následky vedúce k neúplnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež aj so zásadami spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.“ (I. ÚS 33/2012). Súd prvej inštancie podľa nich absolútne rezignoval na poskytnutie presvedčivého odôvodnenia svojho (vecne nesprávneho) rozhodnutia, keď sa uspokojil s mimoriadne zjednodušujúcimi konštatovaniami nesprávnych skutkových záverov, a to bez náležitého odôvodnenia, ktoré by vysvetľovalo jeho myšlienkový postup pri hodnotení dôkazov jednotlivo a v ich vzájomných súvislostiach, ako aj pri jeho právnom posúdení veci. Takýto

postup nakoniec doviedol súd prvej inštancie k nesprávnemu rozhodnutiu, a preto žalovaní 1/, 3/ mali za to, že napadnutý rozsudok nespĺňa požiadavky presvedčivosti súdneho rozhodnutia, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zopakovali, že súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie okrem iného aj na závere, že postúpenie pohľadávky je neplatné z dôvodu nedodržania podmienok určených ustanovením § 92 ods. 8 ZoB zo strany OTP, a to tým, že dlžníkom (podľa názoru súdu) nebola pred postúpením zaslaná písomná výzva banky v zmysle tohto ustanovenia. Opätovne namietali, že úplne ignoroval dojednanie odkladacej podmienky účinkov postúpenia v ZoPP 1 medzi postupcom a postupníkom. Súd prvej inštancie síce v odôvodnení napadnutého rozsudku parafrázoval toto ustanovenie, no absolútne žiadnym spôsobom v napadnutom rozhodnutí nevysvetlil, či toto dojednanie do úvahy bral (z výroku rozsudku i jeho odôvodnenia sa javí, že nie), a ak tak neurobil, prečo toto dojednanie, a kľúčovú skutočnosť pre posúdenie platnosti postúpenia pohľadávky, nevzal pri rozhodovaní vo veci, v otázke platnosti postúpenia pohľadávky, do úvahy, prípadne ak tak urobil, prečo dospel k záverom svedčiacim o tom, že ju do úvahy nebral. Súd prvej inštancie sa s uvedenou skutočnosťou, ktorá má zásadný význam pre posúdenie predmetnej veci, v napadnutom rozsudku vôbec nevysporiadal, a to ani len do tej miery, že by skonštatoval, že takáto zásadná skutočnosť v tomto konaní nemala byť právne významnou pre rozhodnutie vo veci uvedením dôvodov pre takýto záver. Pripomenuli, že v predmetnom konaní pred súdom prvej inštancie predniesli aj argumentáciu odkazujúcu na rozhodnutia Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR, podľa ktorých súd nie je povinný skúmať aktívnu legitímáciu postupníka, ak je postupcom dlžníkovi oznámené postúpenie pohľadávky a postupovaná pohľadávka zanikla splnením, ibaže, by dlžník takúto námietku platnosti postúpenia vzniesol bez zbytočného meškania po oznámení postúpenia. K tomuto však súd prvej inštancie len mechanicky prevzal (doslovne) časť odôvodnenia Judikátu R 60/2018 (bod 24. jeho odôvodnenia), avšak bez akejkoľvek logickej súvislosti s argumentáciou žalovaných. Súd prvej inštancie tu odkázal výlučne na judikát R 119/2003 a konštatovanie potreby jeho odmietnutia, avšak žiadnym spôsobom nereflekoval na vysvetlenia vyplývajúce z žalovanými uvedených rozhodnutí najvyšších súdnych autorít v tom smere, že uvedené závery (okrem iných) aj judikátu R 119/2003, je potrebné brať do úvahy práve vtedy, ak k námietke platnosti nedôjde zo strany dotknutého dlžníka, resp. keď k nemu nedôjde bez zbytočného meškania odkedy sa tento dlžník o postúpení dozvedel a navyše došlo k zániku takto postúpenej pohľadávky jej uspokojením. Keďže v tomto prípade sa žalobcovia ako dlžníci o postúpení pohľadávky preukázateľne dozvedeli z Oznámenia zo dňa 18.03.2011 a v tom čase boli zastúpení advokátkou poskytujúcou pomoc zdravotne hendikepovaným osobám, mali žalovaní za to, že závery vyplývajúce z rozhodnutí najvyšších súdnych autorít sa v plnom rozsahu majú aplikovať aj v tomto konaní, s čím sa ale súd prvej inštancie relevantne nevysporiadal, čím porušil právo žalovaných na spravodlivý proces.

31. Žalovaní v odvolaní vytkli súdu prvej inštancie, že ignoroval aj ich poukaz na to, že ako aj vyplýva s pripojeného spisu vo veci 12C/72/2014, žalobcovia už v období pred vyhlásením predčasnej splatnosti úveru boli zastúpení advokátkou H. M. Y., ktorá sa špecializuje na poskytovanie právnej pomoci ľuďom so zdravotným postihnutím. Napriek poznaniu tejto dôležitej okolnosti, ktorá má vplyv na to, akým spôsobom je potrebné na domnelé sťaženie možnosti žalobcov komunikovať s veriteľom, sa súd prvej inštancie s touto skutočnosťou nevysporiadal, hoci podľa odôvodnenia prvého rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 26.05.2016, ktorým žalobu žalobcov pôvodne zamietol, sa súd prvej inštancie vysporiadal s touto skutočnosťou v tom zmysle, že bral na vedomie, že žalobcovia boli počas komunikácie s veriteľom zastúpení touto advokátkou, pričom zároveň konštatoval, že žalobcom tak nič nebránilo byť zastúpení aj pri podpísaní komunikácii s bankou pri uzatváraní zmluvy o úvere. S poukazom na uvedené mali potom za absolútne nepochopiteľné také uvažovanie súdu prvej inštancie, ktorý s vedomím, že v rozhodnom období pred vyhlásením predčasnej splatnosti i po postúpení pohľadávky, boli žalobcovia zastúpení advokátkou, čo malo eliminovať ich sťaženie komunikácie s veriteľom, zrazu v tomto napadnutom rozsudku už súd prvej inštancie hodnotí opačne a konštatuje, že z dôvodu postúpenia pohľadávky do zahraničia došlo k sťaženiu uplatňovania práv žalobcov, a to napriek tomu, že o postúpení vedeli, s veriteľom o vysporiadaní pohľadávky komunikovali, a navyše je z dokazovania zrejmé, že mali naďalej možnosť komunikovať s pôvodným veriteľom z dôvodu zmluvne udeleného plnomocenstva na zastupovanie postupníka pri vymáhaní. Zdôraznili, že žalobcovia pred prvým rozhodnutím súdu prvej inštancie nenamietali neplatnosť postúpenia pohľadávky a aj po rozhodnutí odvolacieho súdu, ktorý otázku platnosti zmluvy o postúpení vniesol do konania, žalobcovia odkazovali len na skutočnosti naznačené odvolacím súdom, pričom však nikdy v konaní neprezentovali také substancované tvrdenia, ktorými by bolo odôvodnené a preukázané, že ide o také porušenie zákona o dobrovoľných dražbách, ktorým im bola spôsobená ujma, resp. príčinnú súvislosť medzi

takýmto porušením a vznikom ich ujmy. Boli presvedčení, že súd prvej inštancie svojim postupom ignoroval neplnenie základných procesných povinností žalobcov, ktorí si nespĺnili povinnosť tvrdenia a tak ani nemohli uniesť dôkazné bremeno na preukázanie porušenia a spôsobenej ujmy. Súd prvej inštancie navyše vlastnými úvahami nahrádzal tvrdenia za žalobcov, ktoré títo v konaní neprodukovali a nemohli ani vyplývať z vykonaného dokazovania. Súd prípadne neoznačil také skutočnosti, ktoré, ako sa z jeho napadnutého rozhodnutia javí, zrejme považoval za sporné, napriek tomu, že stranami za sporné nikdy považované neboli. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku žiadnym spôsobom nevysporiadal s argumentáciou žalovaných o nesplnení povinnosti tvrdenia žalobcami. Namietali, že súd prvej inštancie im nedoručil vyjadrenie žalobcov zo dňa 20.03.2021, čím porušil zásadu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti civilného sporového konania. Uvedené pochybenia považovali za zjavné porušenie procesného postupu, a to porušenia práva žalovaných na poskytnutie riadneho a presvedčivého odôvodnenia rozhodnutia a porušenia zákazu ľubovôle, porušenia zásady rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania v neprospech žalovaných, pričom takýmto nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie došlo k zásahu do práv žalovaných v takej intenzite, že bolo porušené ich právo na spravodlivý proces.

32. Záverom žalovaní uviedli, že ak súd prvej inštancie ignoruje skutočnosti vyplývajúce z priebehu dokazovania vo veci (tvrdenia strán o omeškaní so splácaním, o písomnej komunikácii medzi stranami pred a po zosplatnení, o doručení jednotlivých listinných dôkazov preukazujúcich komunikáciu strán, obsahu jednotlivých listinných dôkazov, či skutočností (ne)vyplývajúcich z ich tvrdení v priebehu konania), účelovo opomína ustálené a rešpektované ústavnoprávne princípy výkladu právnych noriem ako aj výkladu právnych úkonov účastníkov súkromnoprávných vzťahov (najmä ignorovanie výkladu v prospech platnosti právnych úkonov), účelovo a bez kontextu vykladá určité jednotlivé úkony účastníkov konania tak, aby smerovali len v prospech jednej strany napriek tomu, že v súvislostiach ostatných vykonaných dôkazov tak smerovať nebudú (výzva na zaplatenie z 01.10.2010, dojednanie odkladacej podmienky postúpenia a pod), či okolnosti naznačujúce nerovnosť strán, napriek dôkazu o tom, že pre takéto posúdenie nie je daný dôvod (zastúpenie žalobcov advokátom po celú dobu komunikácie s veriteľmi už pred zosplatnením úveru), nerešpektuje právo jednej zo strán na spravodlivý proces v podobe zachovania rovnosti zbraní, či riadneho odôvodnenia vyneseneho rozhodnutia, a v konečnom dôsledku v porovnaní dvoch jeho vlastných meritorných rozhodnutí sa absolútne odlišuje v prístupe k hodnoteniu dôkazov, priebehu konania i k snahe o poskytnutie riadneho odôvodnenia a vysvetlenia svojho rozhodnutia, čoho výsledkom je prekvapivé a vecne nesprávne rozhodnutie, nemôže takýto postup súdu priviesť neúspešnú stranu k presvedčeniu, že súd dbal na to, aby v tomto konaní vyniesol spravodlivé rozhodnutie v duchu zásad civilného sporového procesu a ústavnoprávnych princíпов. Mali za to, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je v celom rozsahu, vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania vecne nesprávny a navrhli odvolaciemu súdu zmeniť ho tak, že žalobu žalobcov zamietne a žalovaným 1/, 3/ prizná nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, vrátane trov odvolacieho konania.

33. Žalobcovia vo svojej odvolacej replike realizovanej prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedli, že odvolaním napadnuté výroky rozsudku súdu prvej inštancie sú vecne správne, rozsudok nie je arbitrárny, argumentácia súdu prvej inštancie obsiahnutá v odôvodnení rozsudku je logicky konzistentná a konanie, ktoré rozsudku predchádzalo, netrpí žiadnou v odvolaní tvrdenou vadou, z ktorého dôvodu žalobcovia navrhli, aby odvolací súd rozsudok podľa ust. § 387 odst. 1 CSP potvrdil ako vecne správny. Zhrnuli, že predmetom konania je určovacia žaloba o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby podľa ust. § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách v spojitosti s ust. § 137 písm. d) CSP, vykonanej dňa 02.05.2014, ktorú realizoval žalovaný 3/ na návrh žalovaného 1/. Vydražiteľkou a vlastníčkou predmetu dražby je žalovaná 2/, ktorá nepodalala odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie. Žalobcovia v konaní žiadajú určiť neplatnosť dobrovoľnej dražby, majú za to, že pri jej výkone bol porušený zákon o dobrovoľných dražbách, zákon o bankách, zákon o ochrane spotrebiteľa a Občiansky zákonník, a žalobcovia boli nezákonným postupom žalovaných ukrátení na svojich právach a právom chránených záujmoch. Vyjadrili názor, že žalovaní v odvolaní neuviedli žiadne nové skutočnosti a/alebo tvrdenia. Nesúhlasili s právnymi hodnoteniami žalovaných tvrdenými v odvolaní a mali za to, že svoje odvolanie založili na nesprávnom právnom posúdení, ak odvolaním namietajú absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky č.1/2010 z 30.07.2010. V odvolaní žalovaní tiež konštatujú, že dojednanie pôsobnosti maďarského právneho poriadku na zmluvný vzťah medzi OTP Banka Slovensko a.s. ako postupcom, a OTP Faktoring Követeléskezelő Zártkörűen Működő Részvénytársaság ako postupníkom (t.j. na právny vzťah založený prvou zmluvou o postúpení

pohľadávky), je z pohľadu ochrany spotrebiteľských práv bez významu a nemôže mať za následok sťaženie prístupu k spravodlivosti, a v ďalšom uvádzajú, že na právne vzťahy založené zmluvou o postúpení pohľadávky č. 1/2010 zo dňa 30.07.2010: „...právne vzťahy vzniknuté touto zmluvou sa s výnimkou kolíznych noriem riadia právnym poriadkom Maďarskej republiky.“ Podľa uvedeného dojednania sa potom mali vzťahy založené zmluvou o postúpení pohľadávky spravovať maďarskou právnou normou, pokiaľ nie je určená obligatórna aplikácia práva v zmysle kolíznej normy, ktorou je v danom prípade nariadenie Rím I, ktoré v článku 14 ods. 2 určuje povinnosť prednostnej aplikácie práva nasledovne: „Podľa právneho poriadku, ktorým sa spravuje postúpená pohľadávka, sa určuje jej postupiteľnosť, vzťah medzi postupníkom a dlžníkom, podmienky, za ktorých možno uplatniť postúpenú pohľadávku voči dlžníkovi, ako aj otázka, či došlo k zbaveniu sa záväzku dlžníkom.“ Pripomenuli, že súd prvej inštancie mal za preukázané, že banková pohľadávka voči žalobcovi 1/ a voči právnomu predchodcovi žalobcu 2/, bola postúpená v rozpore s ust. § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka ako aj v rozpore s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách a zmluva o postúpení pohľadávky č. 1/2010 medzi OTP Banka Slovensko, a.s., IČO: 31 318 916 (postupca) a OTP Faktoring Követeléskezelő Zrt. (postupník), ktorá mala nadobudnúť účinnosť dňa 30.07.2010, bola uzavretá v rozpore s kogentným ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, keď OTP Banka Slovensko, a.s. ako pôvodný veriteľ a postupca, až po uzavretí zmluvy o postúpení bankovej pohľadávky a nadobudnutí účinnosti zmluvy o postúpení, t.j. k 30.07.2010, listom zo dňa 01.10.2010, vyhlásil úver za predčasne splatný. Zdôraznili, že postúpenie pohľadávky zmluvou o postúpení pohľadávky č. 1/2010 sa uskutočnilo podľa maďarského práva, bez predchádzajúceho splnenia zákonných podmienok a žalovaní v rozpore so skutkovým stavom v odvolaní uvádzajú, že: „...nakoľko s poukazom na kolízne normy a priame dojednanie účinné výlučne medzi postupcom a postupníkom, sa na vzťah medzi veriteľom a dlžníkom naďalej aplikujú všetky normy slovenského práva.“ Mali za to, že písomná výzva banky žalobcovi 1/ a právnomu predchodcovi žalobcu 2/, ako solidárnym dlžníkom, je prvým predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky alebo jej časti na inú osobu. Uvedené zosplatnenie úveru výzvou zo dňa 01.10.2010 mali preto za neplatné pre rozpor s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, nakoľko pôvodný veriteľ postúpil nesplattnú bankovú pohľadávku, keď výzva na zaplatenie a vyhlásenie predčasnej splatnosti nepredchádzala postúpeniu pohľadávky. Splnenie osobitných zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky sa vyžaduje z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom (mimo banky), už nie je zachovaná možnosť dohľadu a dozoru Národnej banky Slovenska ako centrálnej banky. Konštatovali, že zmluva o postúpení pohľadávky č. 1/2010 medzi postupcom OTP Banka Slovensko a.s. a postupníkom OTP Faktoring Követeléskezelő Zártkörűen Működő Részvénytársaság bola uzavretá dňa 30.07.2010, postúpenie pohľadávky bolo zrealizované podľa maďarského práva a v rozpore s ust. § 526 OZ, podľa ktorého je postúpenie pohľadávky postupca povinný bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Uviedli, že aplikácia ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, závisí od dohodnutej doby splatnosti záväzku dlžníka. Ak je úver splatný v splátkach, banka alebo pobočka zahraničnej banky má právo postúpiť postupníkovi celú, teda aj nesplattnú časť pohľadávky z úveru za kumulatívneho splnenia nasledovných podmienok: a) klient nesplattil riadne a včas čo i len jednu splattnú splátku istiny a úveru a/alebo úrokov alebo ich časť, b) jeho omeškание trvá nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a c) na zaplatenie omeškanej časti peňažného záväzku bol dlžník písomne vyzvaný.

Mali za to, že uvedené zákonné predpoklady postúpenia bankovej pohľadávky neboli splnené, keď pre platné postúpenie pohľadávky banky musia byť splnené už v čase postúpenia pohľadávky, nakoľko ak dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadne ktorej zákon postúpenie zakazuje, alebo ohľadne ktorej postúpenie podmieňuje splnením zákonných podmienok, ktoré splnené neboli, ide o cesiu neplatnú od počiatku ex tunc a jej neplatnosť nemožno zhojiť. Zmluvu o postúpení pohľadávky označili za občianskoprávnu zmluvu, ktorú upravuje OZ v ust. § 524 a nasl., ktorá charakteristika zmluvy nevyklučuje možnosť upraviť osobitné podmienky jej platnosti pre špecifický okruh pohľadávok (bankové pohľadávky) v osobitnom zákone verejnoprávnej povahy (zákon o bankách). Následkom postúpenia pohľadávky, ohľadne ktorej cesia podľa ust. § 525 OZ alebo podľa špeciálnych predpisov nie je dovolená, ide o absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ). Za nesprávne mali konštatovanie žalovaných, že: „...nemožno prisvedčiť tak hrubo zovšeobecňujúcemu konštatovaniu, že by malo byť eventuálne postúpenie pohľadávky v zásade až nežiaducim postupom veriteľa. Takýto výklad predmetných ustanovení by viedol k tomu, že veriteľovi bude významne obmedzená možnosť vyriešiť eventuálnu finančnú stratu z neuhradenej pohľadávky z odmeny za postúpenie pohľadávky.“ (bod 34. odvolania žalovaných). Naopak, za správne mali odôvodnenie napadnutého rozsudku, že správanie banky, kedy banka neprevedie záväzok (pohľadávku) na inú osobu, za súčasného naplnenia zákonných predpokladov k prevodu pohľadávky (dlhodobé nesplattanie

úveru po zákonom stanovenú dobu napriek písomnej výzve veriteľa), nespĺňa požiadavku prístupu banky voči spotrebiteľovi s odbornou starostlivosťou. Podľa ich názoru žalovaní nesprávne interpretujú ustanovenie § 92 ods. ZoB, keď opomínajú postupnosť zákonných podmienok postúpenia pohľadávky tvrdením, že: „... z obsahu spisu síce vyplýva Výzva OTP z 01.10.2010, avšak nevyplýva, že by žalobcovia boli v omeškaní viac ako 90 dní, a že by banka vyzvala dlžníkov na úhradu nedoplatku. ... Tento čiastkový záver nemôže obstať, keďže už zo samotnej Výzvy OTP z 01.10.2010 je zrejmé, že dlžníci boli v čase jej vyhotovenia v omeškaní so splácaním ich záväzku po lehote splatnosti.“ „Predmetné ustanovenie zákona o bankách totiž nevyžaduje predchádzajúcu písomnú výzvu, a už vôbec nevyžaduje, aby pre relevantnosť takejto výzvy bolo nevyhnutné uvádzať takéto konštatovanie doby trvania omeškania v danej písomnej výzve banky.“ Dali do pozornosti, že v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB, prvá veta: „Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu.“ Podľa ich názoru Oznámenie zo dňa 01.10.2001 nie je výzvou v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB na zaplatenie záväzku, ale oznámením OTP Banka Slovensko, a.s., o vyhlásení úveru za predčasne splatný a oznámenie o začatí výkonu záložného práva. Správna postupnosť splnenia podmienok pre postúpenie pohľadávky je daná priamo citovaným ustanovením s rozhodujúcim pojmom „napriek“. To znamená, že ak je dlžník napriek výzve veriteľa v omeškaní po dobu najmenej 90 dní, sú splnené zákonné predpoklady pre postúpenie pohľadávky. Rozhodujúcim momentom, od ktorého plynie začiatok zákonnej lehoty 90 dní nie je moment zosplatenia pohľadávky, ale moment doručenia písomnej výzvy veriteľa na úhradu pohľadávky dlžníkom. Dôvodili, že ochrana ohrozených a/alebo porušených práv a právom chránených záujmov žalobcov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, ktorou zásadou sa riadil pri rozhodovaní aj okresný súd, ktorý svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami a ustálenou judikatúrou, z ktorej žalobcovia citujú nasledovné: „Súd prvej inštancie vyhodnotil, že v konaní nebolo sporné, že ku dňu postúpenia pohľadávky žalovaný neplnil riadne a včas svoj dlh a bol v omeškaní s plnením čo i len jednej splátky nepretržite viac ako 90 kalendárnych dní. Sporným ostalo preukázanie aspoň zaslania písomnej výzvy zo 16. februára 2010 bankou žalovanému, čo v konaní žalobca nepreukázal. V zmysle ďalšieho tvrdenia žalobcu, že za výzvu možno považovať vyhlásenie mimoriadnej splatnosti celého úveru bankou z 20. mája 2013, doručené žalovanému 27. mája 2013, súd prvej inštancie konštatoval, že nebola splnená podmienka nepretržitého omeškania po dobu viac ako 90 dní v zmysle ZoB, a zároveň že sa jedná o neplatný právny úkon podľa § 39 OZ pre rozpor so zákonným ustanovením § 53 ods. 8 OZ v spojení s § 565 OZ a bodu 7.6.1 písm. a/ VOP. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu žalovaného na tretiu osobu, ktorá nie je bankou (žalobca) podľa § 92 ods. 8 ZoB tak neboli splnené a vo veci nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalovanému na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 27. júna 2013, ktorá je v tejto časti neplatná pre rozpor so zákonom podľa § 39 OZ.

Podľa názoru odvolacieho súdu ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB je práve takým ustanovením, ktoré upravuje ďalšie špeciálne podmienky (popri všeobecných v OZ), za ktorých môže byť banková pohľadávka (alebo jej časť) postúpená, a to: ak je pohľadávka 1/ splatná, a to až po predchádzajúcej 2/ písomnej výzve a kumulatívne, ak je splnené 3/ omeškanie dlžníka so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Uvedené skutočnosti považoval za zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. ... Oznámenie o mimoriadnej splatnosti úveru právneho predchodcu žalobcu (banky) zo dňa 20. mája 2013, ktoré obsahovalo výzvu na splatenie celej pohľadávky zosplatennej ku dňu 17. mája 2013, bolo preukázané (podľa doručky) doručené žalovanému 27. mája 2013. Uvedené zosplatenie úveru bolo správne súdom prvej inštancie posúdené ako neplatné pre rozpor so zákonom. ... Potom bola bez právneho účinku aj výzva obsiahnutá v predmetnom oznámení, ktorá vyzývala žalovaného na zaplatenie celej zosplatennej pohľadávky, a teda táto nebola výzvou podľa § 92 ods. 8 ZoB. Navyše medzi výzvou a zmluvou o postúpení pohľadávky neuplynulo 90 kalendárnych dní. Poukaz žalobcu v odvolaní na opakované zosplatenie úveru (ním) zo dňa 22. júla 2013, teda po postúpení pohľadávky z dôvodu údajnej nekompletnej spisovej dokumentácie odovzdanej mu právnym predchodcom, nemal pre právne posúdenie veci podľa § 92 ods. 8 ZoB žiaden význam, keďže výzva mala byť vykonaná pred postúpením pohľadávky. Takto odvolací súd dospel k záveru, že žalobca nepreukázal splnenie zákonom požadovaných predpokladov na postúpenie splatnej pohľadávky, zmluva o postúpení pohľadávky bola

neplatná a postupca (banka) zostáva veriteľom svojej pohľadávky, ktorá na žalobcu pre neplatnosť zmluvy neprešla....

Súdy oboch inšancií v tejto veci sa veľmi podrobne vysporiadali so všetkými relevantnými dôvodmi týkajúcimi sa neplatnosti právneho úkonu o postúpení pohľadávky, a dovolací súd si tieto skutočnosti všimol a v plnom rozsahu s ich uvedenými argumentami súhlasí. Rozhodujúcou okolnosťou v prejednávacom prípade je v prvom rade vo všeobecnosti fakt, ktorý nemožno opomíňať, že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru). Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní.“

„Odvolací súd akceptuje názor súdu prvej inšancie, že s poukazom na gramatický, ale najmä teleologický výklad ust. § 92 ods. 8 ZoB pre účinné postúpenie pohľadávky sa vyžaduje omeškanie dlžníka v trvaní viac ako 90 dní od momentu doručenia písomnej výzvy. Opačný výklad by totiž nevyučoval postúpenie pohľadávky ihneď nasledujúci deň po doručení výzvy na plnenie od banky dlžníkovi, v dôsledku čoho by bola dlžníkovi odňatá možnosť zabrániť postúpeniu predmetnej pohľadávky tým, že by svoj dlh banke uhradil. Slovné spojenie v ust. § 92 ods. 8 ZoB „napriek písomnej výzve“ je dôvodné gramaticky vykladať tak, že najskôr musí dôjsť k písomnej výzve banky dlžníkovi, ktorej dorúčením dlžníkovi začne plynúť lehota 90 dní na splnenie záväzku a až po jej uplynutí môže dôjsť k postúpeniu pohľadávky na iný subjekt.“

„Odvolací súd sa nestotožnil s výkladom ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., ktorý predostrel odvolateľ v podanom odvolaní. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že banka môže pohľadávku postúpiť inej osobe za podmienky, že dlžníka, ktorý je v omeškaní s úhradou dlžnej sumy na jej úhradu písomne vyzve a dlžník je napriek tomu s úhradou dlžnej sumy viac ako 90 dní v omeškaní. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že banka pred postúpením svojej pohľadávky musí klienta vždy (t. j. aj v prípade ak súčet omeškaní dlžníka so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok) najskôr vyzvať na úhradu peňažného záväzku, pričom postúpiť pohľadávku voči dlžníkovi môže až potom ak dlžník po márnom uplynutí 90 dní od výzvy banky svoj dlh voči banke nesplní.“

„Zákon č. 483/2001 Z. z. je kľúčovým právnym predpisom upravujúcim činnosť bánk, ktorého § 92 ods. 8 zároveň veľmi presne upravuje, za akých okolností môže banka postúpiť pohľadávku z úveru na inú banku a tiež aj na tretiu osobu, a to aj na osobu bez bankovej licencie a bez súhlasu dlžníka. V zmysle § 92 ods. 8 vyššie citovaného zákona, banka musí pre platné postúpenie pohľadávky splniť nasledovné podmienky: a/ musí písomne vyzvať svojho klienta, aby dlh zaplatil a b/ ak je napriek písomnej výzve klient v omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní čo i len s časťou dlhu, môže banka postúpiť pohľadávku uplynutím uvedených 90 dní. Postúpenie pohľadávky banky v rozpore s uvedenými zákonnými podmienkami je absolútne neplatným právnym úkonom.“

34. V odvolacej replike žalobcovia uviedli časovú postupnosť úkonov právneho predchodcu žalovaných:
- 30.07.2010 - Uzavretie zmluvy o postúpení pohľadávky č. 01/2010.
- 01.10.2010 - Oznámenie OTP Banka Slovensko, a.s. o vyhlásení úveru za predčasne splatný a oznámenie o začatí výkonu záložného práva.
- 18.03.2011 - Oznámenie o postúpení pohľadávky.

Pokiaľ žalovaní v odvolaní poukazujú na oznámenie z 10.08.2010, uvedené podľa nich rovnako ostáva bez právnej relevancie, nakoľko táto „výzva“ bola žalobcom (pôvodným dlžníkom) doručovaná až po postúpení pohľadávky, t.j. po uzavretí Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 30.07.2010, z ktorého dôvodu sa nejedná o výzvu na úhradu nedoplatku v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB a zákonná podmienka pre postúpenie pohľadávky v zmysle zákona o bankách nebola splnená. Konštatovali, že veriteľ nedoručil žalobcom ako dlžníkom písomnú výzvu na úhradu pohľadávky, ale výzvou zo dňa 01.10.2001 dlžníkom oznámil predčasné zosplatenie dlhu a k platnému postúpeniu pohľadávky nedošlo, nakoľko:

- veriteľ nevyzval dlžníkov na zaplatenie nedoplatku;
- veriteľ postúpil pohľadávku pred uplynutím lehoty 90 dní odo dňa doručenia oznámenia o vyhlásení úveru za predčasne splatný a oznámenia o začatí výkonu záložného práva dlžníkom (pokiaľ by sme sa aj stotožnili s tvrdením odvolateľov, že takéto oznámenie je potrebné považovať za výzvu v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB);
- veriteľ zaslal dlžníkom iba oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný a oznámenie o začatí výkonu záložného práva;
- veriteľ oznámil dlžníkom postúpenie pohľadávky po 8. mesiacoch od uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky, nie bezodkladne.

Zopakovali, že zákonné podmienky postúpenia pohľadávky banky na iný subjekt musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. V konaní mal súd za preukázané, že zmluva o postúpení pohľadávky bola uzavretá dňa 30.07.2010 a oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný a oznámenie o začatí výkonu záložného práva je z 01.10.2010 tzn., že v čase postúpenia pohľadávky neboli splnené zákonné podmienky. ZoB nedefinuje zákonné náležitosti výzvy v zmysle ust. § 92 ods. 8, preto je potrebné analogicky vychádzať z náležitostí výzvy veriteľa v zmysle ust. § 517 ods. 1 OZ ako jednostranného právneho úkonu najbližšie možnej aplikovateľnej právnej úpravy. V zmysle ust. § 517 ods. 1 OZ, odstúpeniu od zmluvy predchádza výzva veriteľa. Výzva veriteľa musí obsahovať dodatočnú a primeranú lehotu na plnenie a jej funkciou je upozorniť dlžníka na nepriaznivé následky, ktoré nastanú po márnom uplynutí takto poskytnutej lehoty. Oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný a oznámenie o začatí výkonu záložného práva zo dňa 01.10.2010 nie je výzvou podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB a oznámenie z 01.10.2010 neposkytuje dlžníkovi priestor na dodatočné plnenie a tým neumožňuje dlžníkovi zabrániť vyhláseniu predčasnej splatnosti a výkonu záložného práva, ale informuje o uskutočňovaní úkonov, ktoré predstavujú tieto nepriaznivé následky. Dodatočná primeraná lehota na plnenie je pritom obligatórnou náležitosťou výzvy veriteľa pred uskutočnením úkonov smerujúcich k nútenému uspokojeniu pohľadávky a až jej márne uplynutie je predpokladom odstúpenia od zmluvy. Stotožnili sa so záverom súdu prvej inštancie, že zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 30.07.2010 medzi OTP Banka Slovensko, a.s. a OTP Faktoring Budapešť, bola uzavretá v rozpore so zákonom o bankách, že tento právny úkon je podľa ust. § 39 OZ neplatný a rovnakou vadou trpia aj následné postúpenia pohľadávky z OTP Faktoring Budapešť na OTP Faktoring Slovensko, s.r.o., a tiež zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 25.11.2013 uzavretá medzi OTP Faktoring Slovensko, s.r.o., (postupca) a DPS financialconsulting s.r.o., IČO: 46 713 930, (postupník). Podľa ich názoru ku dňu postúpenia pohľadávky banky zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 30.07.2010, neboli splnené zákonné podmienky na predčasnú splatnosť celého úveru v zmysle jednostranného právneho úkonu banky a predmetné oznámenie banky zo dňa 01.10.2010 zakladá absolútnu neplatnosť tohto právneho úkonu podľa ust. § 39 OZ pre rozpor so zákonom, konkrétne s ust. § 92 odst. 8 zákona o bankách, ktorá zakladá absolútnu neplatnosť aj ďalších zmlúv o postúpení pohľadávky a žalovaný 1. nespĺňa/nebol podľa ust. § 7 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách, ku dňu podania návrhu na výkon dobrovoľnej dražby dňa 27.01.2014 ani počas výkonu dobrovoľnej dražby dňa 02.05.2014, záložným veriteľom, ktorá skutočnosť vyplývala aj z LV č. XXXX, k.ú. T. a teda nebol osobou oprávnenou na podanie návrhu na výkon dobrovoľnej dražby. Zopakovali, že v zmysle kogentných ustanovení zákona o bankách neboli dodržané zákonné podmienky postúpenia pohľadávky, a v konaní mal súd prvej inštancie za preukázané, že:

- veriteľ nezaslal dlžníkom písomnú výzvu na úhradu nedoplatku;
- oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný a oznámenie o začatí výkonu záložného práva nespĺňa požiadavky výzvy v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB, ani ust. § 517 ods. 1 OZ;
- veriteľ postúpil pohľadávku pred uplynutím lehoty 90 dní odo dňa doručenia oznámenia o vyhlásení úveru za predčasne splatný a oznámenia o začatí výkonu záložného práva dlžníkom (pokiaľ by sme sa stotožnili s tvrdením odvolateľov, že oznámenie je potrebné považovať za výzvu pre účely ust. § 92 ods. 8 ZoB);
- oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný a oznámenie o začatí výkonu záložného práva je z 01.10.2010, tzn., že dlžníkom ako spotrebiteľom bolo zaslané po postúpení pohľadávky, t.j. po 30.07.2010;
- veriteľ zosplatnil úver po postúpení pohľadávky na tretí subjekt;
- veriteľ oznámil dlžníkom postúpenie pohľadávky po 8. mesiacoch od uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky, t.j. nie bezodkladne.

Konštatovali, že zákonné podmienky podľa ust. § 92 ods. 8 vety prvej ZoB, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom. Mali za to, že žalovaní v konaní nepreukázali splnenie zákonných podmienok postúpenia pohľadávky, ktorá skutočnosť zakladá absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. Navrhli, aby odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny a zaviazal žalovaných k náhrade trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

35. Žalovaná 2/ v rámci odvolacieho konania prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedla, že zotráva na svojich písomných a ústnych vyjadreniach prezentovaných v konaní.

36. Ďalšie vyjadrenia strany sporu v odvolacom konaní nepodali.

37. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaných 1/, 3/ v rozsahu a z dôvodov podľa § 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP a § 381 CSP bez pojednávania s poukazom na ust. § 385 ods. 1 CSP a postupom podľa § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP. Dospel k záveru, že ich odvolanie nie je dôvodné. Súd prvej inštancie zistil pre účely rozhodnutia vo veci skutkový stav dostatočne z hľadiska skutočností potrebných pre právne posúdenie žalobou uplatneného nároku o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, výsledky vykonaného dokazovania v danej veci správne zhodnotil a na vec aplikoval zodpovedajúce právne normy, ktoré aj správne vyložil. Vec teda aj správne právne posúdil. Svoje skutkové a právne závery v napadnutom rozhodnutí aj dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP). Odôvodnenie napadnutého rozsudku považuje odvolací súd za vyčerpávajúce a stotožňuje sa s ním (§ 387 ods. 2 CSP). V odvolaní žalovanými uvádzané argumenty nie sú spôsobilé privodiť iný než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver o dôvodnosti žalobou uplatneného nároku proti žalovaným a neplatnosti dobrovoľnej dražby vykonanej dňa 02.05.2014 žalovaným 3/ ako dražobnou spoločnosťou, osvedčenej notárskou zápisnicou č. NZ 16703/2014, N 143/2014 (NCRIs 17056/2014) zo dňa 02.05.2014, spísanej JUDr. Petrom Opatovským, notárom so sídlom v Trnave ul. M. Sch Trnavského 6, Trnava, ktorou boli vydražené nehnuteľnosti evidované Okresným úradom Bratislava, katastrálny odbor, nachádzajúce sa v katastrálnom území T., obec U., mestská časť T., okres U. Z., zapísané na liste vlastníctva č. XXXX ako byt. č. X-U., na X. nadzemnom podlaží bytového domu so súpisným číslom XXXXX ležiacom na pozemku CKN parc. č. XXXX/X, vchod U. XX, spoluvlastnícky podiel k spoločným častiam a zariadeniam bytového domu vo veľkosti 7123/960237 a nebytový priestor č. X-XX (garáž) na X. nadzemnom podlaží bytového domu so súpisným číslom XXXXX ležiacom na pozemku CKN parc. č. XXXX/X vo vchode U. X a spoluvlastnícky podiel k spoločným častiam a zariadeniam bytového domu vo veľkosti 2450/960237 v prospech žalovaného 2/. Nie je preto potrebné ani jeho dôvody dopĺňať, nakoľko by išlo len o opakovanie právnych záverov súdu prvej inštancie. Práve z titulu aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP nie je žiaduce, aby v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu boli zopakované tie závery a zhodnotenia, ktoré už odzneli v odôvodnení prvoinštančného rozhodnutia. Je postačujúce, pokiaľ sa len k vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia, vo väzbe k odvolacím dôvodom, zvýraznia právne významné, prípadne skutkovo rozhodné okolnosti. Tento postoj odvolacieho súdu je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/09 z 08.10.2009, v zmysle ktorého ....“ odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II.ÚUS 78/05, III.ÚS 264/08, IV.ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov vydaných v priebehu príslušného súdneho konania“. I v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 170/2005 „pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu“. Možno konštatovať, že v danej veci súd prvej inštancie dal zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu v snahe garantovať im právo na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že neboli naplnené očakávania žalovaného a že súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnymi názormi, neznamená porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie. Ochranu poskytol stranám v zákonom požadovanej kvalite.

38. Ako už konštatoval odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 28.06.2019 č. k. 4Co 429/2016-345 predmetom preskúmaného sporu je neplatnosť dobrovoľnej dražby vykonanej dňa 02.05.2014, ktorú realizoval žalovaný 3/ na návrh žalovaného 1/, keď vydražiteľom a novým vlastníkom vydražených nehnuteľností pôvodne v spoluvlastníctve pôvodných žalobcov sa stala žalovaná 2/. Už vtedy a aj v čase vydania druhého preskúmaného rozsudku vydaného vo veci súdom prvej inštancie bolo v konaní nesporné, že pôvodní žalobcovia 1/, 2/ úver poskytnutý OTP Bankou Slovensko, a. s. riadne nesplácali, preto tento veriteľ im listom zo dňa 01.10.2010 oznámil, že vyhlásil úver za predčasne splatný a vyzval ich na uhradenie celého záväzku s následkom začatia výkonu záložného práva tohto veriteľa pre prípad nesplnenia celého záväzku žalobcami. Napriek nesplneniu dlhu žalobcami však tento veriteľ výkon záložného práva neinicioval, ale svoju pohľadávku proti žalobcom postúpil na zahraničný subjekt zmluvou o postúpení pohľadávky uzatvorenou podľa maďarského právneho poriadku. V konaní bolo teda nesporné, že nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách vyžadujúcej výzvu veriteľa a omeškanie dlžníka 90 dní po nej pred zosplatením a až takto zosplateného dlhu. Odvolací súd v zrušujúcom uznesení uložil súdu prvej inštancie povinnosť v novom konaní právne posúdiť platnosť tohto postúpenia pohľadávky voči pôvodným žalobcom zmluvou

o postúpení pohľadávky zo dňa 01.10.2010 a v kontexte s ňou aj platnosť následných zmlúv o postúpení tejto pohľadávky až po žalovaného 1/ a posúdiť súlad tohto postúpenia so zákonom o bankách konfrontujúc možnosť tohto postúpenia s ust. § 525 ods. 2 OZ.

39. Po opätovnom predložení veci odvolaciemu súdu tento na základe obsahu spisového materiálu zistil, že súd prvej inštancie sa jeho intenciami dôsledne v súlade ust. § 391 ods. 2 CSP riadil a vyhodnotením vykonaného dokazovania správne ustálil, že nebol dodržaný zákonom o bankách stanovený postup pred postúpením pohľadávky tretej osobe, ktorá pohľadávka bola navyše postúpená zahraničnému subjektu podľa zahraničného práva, čím bolo postavenie žalobcov ako spotrebiteľov sťažené bez ohľadu na ich zdravotný stav a zastúpenie advokátkou zastupujúcou osoby so zdravotným postihnutím a založilo sa nerovnovážne postavenie účastníkov tohto právneho vzťahu, keď zmyslom úverových právnych vzťahov uzatvorených spotrebiteľmi s bankami má byť dohľad zabezpečený Národnou bankou Slovenska a postúpenie pohľadávok voči chráneným spotrebiteľom na nebankový (alebo zahraničný) subjekt bez tohto dohľadu môže platne nastať až po dodržaní zákonného postupu bankou pred takýto postúpením. V danom prípade bolo nesporne zistené, že k naplneniu dikcie ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách pôvodným veriteľom nedošlo a na tomto skutkovom a právnom závere nemení nič ani dokazovaním zistená a žalovanými 1/, 3/ prezentovaná skutočnosť, že zmluva o postúpení zo dňa 01.10.2010 bola dohodnutá s odkladacou podmienkou ohľadom reálneho postúpenia pohľadávok, nakoľko zákonný postup banky pred postúpením pohľadávky tretej osobe nebol dodržaný, pôvodným žalobcom neboli dané zákonné možnosti garantované zákonom o bankách chrániace ich pred pre nich nežiaducim postúpením pohľadávky banky voči nim a nebola im poskytnutá zákonná možnosť takémuto postúpeniu predísť a udržať právny vzťah s bankou zabezpečený dohľadom Národnej banky Slovenska.

40. Neopodstatnená je aj odvolacia námietka žalovaných 1/, 3/ o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku a o jeho arbitrárnosti, nakoľko zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a jeho závery nie sú arbitrárne. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán sporovej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré na zistený skutkový stav aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, keď i podľa ústavnej judikatúry do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania (aktuálne strany sporu), aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol pred všeobecným súdom úspešný a aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I.ÚS 50/2004). Súd prvej inštancie prehľadne uviedol, na základe akých právnych dôvodov žalobcovia uplatňujú nárok na určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby a zrozumiteľne vysvetlil svoje právne úvahy vedúce ho k záveru o ich dôvodnosti. Jeho závery sú konzistentné a dostatočne preskúmateľné pre obe strany sporu, pre laickú i odbornú právnickú verejnosť a taktiež i pre odvolací súd, ktorý sa so závermi súdu prvej inštancie stotožňuje. V konaní došlo k preukázaniu tej relevantnej skutočnosti, že navrhovateľom žalobcami napadnutej dobrovoľnej dražby nebol v dôsledku absolútnej neplatnosti postúpenia pohľadávky tvoriacej jej dôvod jej záložný veriteľ a tým bol výkonom tejto dražby porušený zákon č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách, keď takýmto zákon porušujúcim výkonom dobrovoľnej dražby boli pôvodní žalobcovia dotknutí na svojom práve na obydlie garantovanom článkom 21 Ústavy Slovenskej republiky a článkom 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a na ich vlastníctve chránenom OZ a Ústavou Slovenskej republiky. Pokiaľ súd prvej inštancie a aj súd odvolací k tomuto právnomu záveru dospeli na základe právneho posúdenia neplatnosti zmlúv o postúpení pohľadávky tvoriacej dôvod relevantného výkonu záložného práva napriek tomu, že žalobcovia takúto skutočnosť netvrdili v žalobe, nedošlo k porušeniu zákonného procesného postupu upraveného CSP, nakoľko právny vzťah zakladajúci pohľadávku, ktorej neuhradením došlo k výkonu žalobcami napadnutej dražby, je vzťahom spotrebiteľským. Z uvedeného dôvodu je preto potrebné aj právne vzťahy súvisiace s touto dražbou vychádzajúcou zo spotrebiteľského vzťahu posúdiť ako vzťahy spotrebiteľské, vychádzajúc zo spotrebiteľskej zmluvy o úvere uzatvorenej medzi pôvodným veriteľom ako dodávateľom v zmysle § 52 ods. 2 OZ, keďže išlo o právny subjekt konajúci pri jej uzatváraní a plnení v rámci predmetu jeho obchodnej činnosti, a pôvodnými žalobcami ako spotrebiteľmi nekonajúcimi v rámci predmetu ich podnikateľskej alebo obchodnej činnosti, a to bez ohľadu na druh a charakter právnej normy, podľa ktorej bola táto zmluva uzatvorená. I posudzovaný spor je teda sporom spotrebiteľským s ochranou žalobcov - spotrebiteľov ako slabšej strany sporu, nakoľko podľa § 290 CSP spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo aj každý iný spor so spotrebiteľskou zmluvou súvisiaci. V danom spore je preto na žalobcov potrebné hľadieť ako na spotrebiteľov a poskytnúť im v súdnom spore vyššiu ochranu

ako žalovanému, nakoľko prísny dopad kontradiktórneho konania by bol práve pre nich nežiaduci vzhľadom na hmotnoprávnu aj procesnoprávnu nerovnosť strán preskúmaného sporu, bez akejkoľvek relevancie toho, že ide o spotrebiteľov so zdravotným postihnutím a že boli zastúpení advokátkou splnomocnenou na zastupovanie takýchto osôb. Práve túto hmotnoprávnu a procesnoprávnu nerovnosť je konajúci súd v spore oprávnený a v zmysle CSP aj povinný kompenzovať uplatnením osobitných procesných postupov odlišných od všeobecných procesných inštitútov a prihliadnuť na absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky tvoriacej dôvod dobrovoľnej dražby vlastníctva pôvodných žalobcov aj v prípade absencie takéhoto tvrdenia žalobcov v žalobe, so zreteľom navyše na to, že absolútna neplatnosť právnych úkonov pôsobí voči všetkým (erga omnes). Je potrebné dať do pozornosti, že v zmysle čl. 6 ods. 1 Základných princípov tvoriacich súčasť CSP strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a procesnej obrany práve okrem prípadov, ak povaha prejednávanej veci (ako je tomu v danom spore) vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu. Odvolací súd dospel k záveru, že procesný postup súdu prvej inštancie bol zákonu zodpovedajúci a správny a navyše plne korešpondoval s čl. 2 ods. 1 Základných princípov CSP, podľa ktorého ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná. Vzhľadom na zistený skutkový stav odvolací súd dospel k právnomu záveru o spravodlivosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, keď i jeho právne posúdenie veci je udržateľné a súd prvej inštancie sa pri aplikácii, výklade a interpretácii použitých právnych noriem nedopustil žiadneho omylu.

41. Pokiaľ ide o odvoláciu námietku žalovaných 1/, 3/, že skúmanie a právne posudzovanie platnosti zmluvy o postúpení relevantnej pohľadávky bolo nezodpovedajúce zákonu vzhľadom na oznámenie postúpenia tejto pohľadávky pôvodným žalobcom samotným postupom, túto vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnenú. Je pravdou, že podľa § 526 ods. 2 OZ ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení. Taktiež je pravdou, že v zmysle ustálenej súdnej praxe a judikatúry v prípade oznámenia postúpenia pohľadávky dlžníkovi postupcom nie je náležité v súdnom konaní (o zaplatenie tohto dlhu, resp. tejto pohľadávky) skúmať a právne posudzovať platnosť takéhoto postupcom oznámeného postúpenia pohľadávky. Preskúmané súdne konanie, ktoré predchádzalo vydaniu preskúmaného rozsudku, však nie je konaním o plnenie tejto postúpenej pohľadávky, v ktorom by bol z dôvodu oznámenia postúpenia pohľadávky samotným postupcom aktívne vo veci legitimovaný postupník a dlžník by bol povinný plniť z tohto dôvodu v zmysle citovanej právnej normy OZ postupníkovi bez ohľadu na platnosť alebo neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ale sporom, ktorého predmetom je určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby a teda pre účely zákonného rozhodnutia vo veci je nutné zistenie a právne posúdenie okrem iného i tej skutočnosti, či navrhovateľom dobrovoľnej dražby bol záložný veriteľ, nakoľko zákon č. 527/2002 Z. z. umožňuje, pripúšťa a upravuje len takto navrhnutú dobrovoľnú dražbu. V prípade neplatnosti postúpenia sa potom nestal veriteľom pohľadávky subjekt označený v zmluve o postúpení pohľadávky ako postupník a ak dražbu navrhol z uvedeného dôvodu subjekt odlišný od veriteľa, došlo výkonom žalobou napadnutej dražby k porušeniu zákona o dobrovoľných dražbách.

42. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaných 1/, 3/ o preferencii prezumpcie platnosti zmlúv pred ich neplatnosťou odvolací súd uvádza, že táto sa uplatňuje v prípade súdneho sporu, ktorého predmet z takejto zmluvy pochádza a sú ním práva a povinnosti z takejto zmluvy, t. j. v prípade súdneho sporu medzi účastníkmi takejto zmluvy, nie však v prípade, ak platnosť alebo neplatnosť posudzovanej zmluvy má mať právny dosah na tretie subjekty, od účastníkov posudzovanej zmluvy odlišné, v danom prípade na žalobcov, navyše spotrebiteľov.

43. Vzhľadom na vyššie uvedené vyhodnotil odvolací súd odvolacie námietky žalovaného za nedôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

44. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa § 255 ods. 1 CSP vzhľadom na plný úspech žalobcov v odvolacom konaní a neúspech žalovaných 1/ a 3/ v ňom, keď o nároku žalobcov 1/, 2/ vo vzťahu k žalovanej 2/ odvolací súd nerozhodol, keďže žalovaná 2/ odvolacie konanie neiniciovala a nebola stranou odvolacieho konania. Zároveň jej vyjadrenie v rámci odvolacieho konania doručené súdu prvej inštancie dňa 08.02.2022 obsahujúce jednu vetu o zotrvaní na dovtedajších písomných a ústnych prednesoch odvolací súd neposúdil ako vyjadrenie vo veci s nárokom na náhradu trov vynaložených na jeho podanie.

45. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).